

2012-13

KAZALO

KAZALO	2
UVODNIK	3
DRAGATUŠEC MED ŠOLSKIMI DOGODKI.....	4
DRAGATUŠEC TEKMUJE.....	16
DRAGATUŠEC V VRTCU.....	21
DRAGATUŠČEVI INTERVJUJI.....	26
DRAGATUŠEC V LITERARNIH STRANEH.....	28
DRAGATUŠEC NAS RAZVEDRI.....	60

UVODNIK

Spoštovani starši, drage učenke in učenci,

pred vami je glasilo, ki ga učenci Osnovne šole Komandanta Staneta Dragatuš izdajo vsako leto ob zaključku šolskega leta. V njem so se predstavili predvsem na literarnem področju, a to še zdaleč ni vse, saj so naši učenci zelo uspešni na tekmovanjih iz različnih predmetnih področij, uspešno sodelujejo pri projektnih nalogah in natečajih,

vključujejo se v različna društva in tudi tam dosegajo zavidljive rezultate. S temi dosežki učenci potrjujejo in nadgrajujejo pri pouku pridobljeno znanje.

Na šoli se trudimo, da zagotavljamo take pogoje dela, da lahko učenci v največji meri razvijajo svoje talente. Želimo si, da bi se čim več učencev vključevalo v dodatne šolske dejavnosti, saj tako odkrivajo področja, pri katerih so uspešnejši. Spodbujamo jih k zdravi tekmovalnosti in pozitivnemu odnosu do šolskega dela.

Ugotavljamo, da so naši učenci zelo uspešni in da širijo dobro ime naše šole tako v bližnji kot daljni okolici, na kar smo še posebej ponosni. Vse to je sad dobrega sodelovanja med učitelji, starši in učenci. Učiteljem se zahvaljujem za dobro strokovno delo, staršem pa za moralno podporo in spodbudo svojim otrokom.

Ravnatelj

Stanislav Dražumerič

DRAGATUŠEC MED ŠOLSKIMI DOGODKI

Zdravstvena in zobozdravstvena vzgoja

V ponedeljek, 17. 9. 2012, smo imeli učenci 6. in 7. razreda naravoslovni dan, in sicer zdravstveno in zobozdravstveno vzgojo. Dan sta vodili gospe Mirna Nemanič in Tatjana Gregorčič. Prvo uro smo imeli zdrav zajtrk. Naredili smo različne namaze in pripravili jedilnico za pojedino. Naslednji dve uri smo imeli učenci 7. r. zdravstveno vzgojo, medtem ko so imeli učenci 6. r. zobozdravstveno vzgojo; nato smo se zamenjali. Pri zdravstveni vzgoji smo govorili o alkoholu, nasilju, kako ravnati, če kdo spi je preveč alkohola ... Na predavanjih smo izvedeli veliko koristnega in uporabnega.

Tudi pri zobozdravstveni vzgoji smo se naučili veliko novega. Gospa nam je povedala, kako se pravilno umivajo zobje, kdaj si naj zamenjamo zobno ščetko, opozorila nas je na različne bolezni zob ... V vseh petih urah smo se naučili veliko, veliko novega.

Edita Juršak, 7. r.

Skrbimo za zdravje

V ponedeljek, 24. 9. 2012, smo imeli 8. in 9. razred naravoslovni dan.

Prvo uro smo imeli zdravstveno vzgojo z gospo Mirno Nemanič. Pogovarjali smo se o razliki med ljubeznijo in zaljubljenostjo. Najprej nam je na kratko predstavila, da moramo dobro premisliti, preden se odločimo za spolne odnose.

Naslednjo uro je vsak učenec izžrebal svoj list, na katerem so bile napisane misli, kot na primer: ljubezen je največji magnet na svetu, ljubezen gre skozi želodec itd. Vsak učenec je nato svojo misel posebej razložil.

Tretjo in četrto uro smo imeli zobozdravstveno vzgojo z gospo Tatjano Gregorčič. Gospa nam je predstavila zgradbo zoba, razložila, kaj se zgodi, če redno ne ščetkamo zob, naštel razne bolezni, ki vplivajo na bolečine v zobeh. Kasneje nas je opozorila na pravilno ščetkanje zob. Da bi si boljše zapomnili ščetkanje, smo si tam tudi umivali, želirali in nitkali zobe.

Bilo nam je zelo lepo.

Špela Švajger, 9. r.

31. slikarski Ex-tempore

V petek, 28. 9. 2012, smo se Tadej Žagar iz 9. razreda in Anamarija Rožman ter Manca Matkovič iz 8. razreda ter jaz, Tanja Mihelič iz 9. razreda odpravili na 31. slikarski Ex tempore v Semič.

Ob 7.45 je bil odhod izpred šole, kamor nas je prišel iskat kombi z učenkama iz Vinice, ki sta prav tako obiskali Ex-tempore v Semiču. Z nami je bila naša mentorica Jasmina Kobe. V Semiču smo poslušali kratko predstavitev in tam so nam povedali, kako bo potekal dan. Odšli smo na izvir Krupe, kjer smo risali slike. Približno ob 12.00 smo se Tanja Mihelič, Manca Matkovič in Tadej Žagar z učiteljico Jasmino Kobe odpeljali v Dragatuš na šolsko tekmovanje iz logike. Uspešno smo rešili naloge. Učiteljica Ljiljana Jankovič nas je odpeljala nazaj v Semič, kjer smo nadaljevali s slikanjem. Tam smo imeli tudi kosilo.

Nastale so zelo lepe slike. Dan nam je hitro minil. Preživelimo zelo lep dan.

Tanja Mihelič, 9. r.

Tehniški dan – obisk Srednje šole Črnomelj

V torek, 16. oktobra 2012, smo učenci 9. razreda obiskali Srednjo šolo Črnomelj. Najprej smo se ob pol osmih zbrali v jedilnici, kjer smo dobili malico in nato s kombijem odšli na Srednjo šolo Črnomelj.

Sprijetli so nas s toplim pozdravom in psihologinja gospa Šolar nam je na kratko predstavila šolo. Predstavila nam je vse zanimivosti o šoli, projekte, pri katerih sodelujejo, njihove dosežke in razdelili so nam zgibanke.

Nato so nam učenci ekonomske šole predstavili pouk, kaj vse počnejo, izlete, ki so jih ponazorili z igranim primerom. Ogledali smo si tudi, kako poteka pouk na strojni šoli. Predstavili so nam opremo in povedali, da so edina šola z moderno tehnologijo. Kupili so jo z izkupičkom prodanih izdelkov, ki so jih učenci naredili sami. Pred malico pa smo imeli še pouk biologije. Pod mikroskopom smo si ogledali pljuča zdravega in nezdravega človeka, mačje možgane in naše celice. Sledila je malica in nato še ura kemije, pri kateri smo si ogledali veliko poskusov in jih tudi sami nekaj izvedli. Sledil je še ogled telovadnice in fitnes studia. Za konec pa smo imeli še uri nemščine in španščine. Ura je bila zelo zanimiva, saj smo prepevali v španščini in se pogovarjali v nemščini. Iskati nas je prišel hišnik Lojze in nas odpeljal domov.

Špela Švajger, 9. r.

Izdelava vozička na gumi pogon

V četrtek, 18. 10. 2012, smo imeli učenci 4. razreda tehnični dan. Izdelovali smo vozičke na gumi pogon. Izdelovanje je trajalo celih 5 šolskih ur. Najprej smo si ogledali načrt vozička ter potek dela. Nato smo začeli z delom. Pri izdelovanju sem užival, nekaterim pa je povzročil nekaj težav. Pomagal sem tudi sošolcem. Kdor pa je hotel, se je lahko pomeril s svojim vozičkom z vozički sošolcev. Tehnični dan se mi je zdel zanimiv in poučen. Upam, da ga bomo še kdaj ponovili in se naučili izdelati še kakšen koristen predmet.

Nejc Šimec, 4. r.

Športni dan – pohod po Župančičevi poti

V petek, 19. 10. 2012, smo učenci od 6. do 9. razreda imeli športni dan. Najprej smo se vsi učenci in učitelji zbrali pred šolo. Ker je bilo zelo mrzlo, smo se nekateri učenci greli v šoli. S sabo smo vzeli še malico in se odpeljali z avtobusom v Vinico. Tam smo pričeli z našo potjo, a ne za dolgo, saj smo se kmalu ustavili pri učiteljici Nadi. Pri njej smo se posladkali in poigrali z njeno vnukinjo. Nato smo se

odpravili naprej. Bilo je kar naporno, ker smo hodili na strm hrib. Počitek smo imeli na Žežlju. Pot smo nadaljevali. Hodili smo in hodili. Mihael Klobučar je našel tik ob poti kar dva jurčka. Bili smo zelo veseli in tako smo lažje nadaljevali pot. Ko smo prišli v Belčji Vrh, so nekateri učenci odšli domov. Tako so nas zapuščali tudi drugi, ki imajo domove na poti proti Dragatušu. Naslednji postanek je bil v Hrastu pri Vinici. Znova smo se okrepčali, nato pa že kar utrujeni nadaljevali pot. Ko smo prišli v Dragatuš, smo nekateri učenci imeli kosilo ali popoldansko malico. Nato smo se utrujeni odpeljali z avtobusom proti domu. Bilo je zelo zanimivo.

Žana Jesih, 8. r.

Prvi športni dan

V petek, 20. 10. 2012, smo imeli športni dan. Ko smo dobili malico, približno ob 8. uri, smo se odpravili proti Podlogu. Bilo je malce mrzlo, a vseeno smo bili dobro razpoloženi. Na postanku smo nekaj malega pojedli in spili ter se odpravili naprej. Nekaj časa smo hodili in mislili, da bomo umrli od lakote, a končno smo zagledali Rudniško jezero. Učiteljice so povedale, da takšne priložnosti nima vsak.

Tam so nas že čakali učenci 1. razreda. Najprej smo skupaj z njimi hodili po zelo blatni poti in prišli do gozda. Morali smo poslušati učiteljice, saj bi se lahko izgubili. Videli smo tudi nekaj gob, a te smo pustili za tiste, ki so jih prišli nabirat. Kmalu smo prišli do roba gozda in zagledali njive. Nogometno igrišče, ki je bilo cilj našega pohoda, ni bilo več daleč. Nekateri očitno še neutrujeni fantje so igrali nogomet. Ostali smo posedali po klopcah in malicali. Najprej so se z avtobusom odpeljali učenci 1., 2. in 3. razreda, nato pa še učenci 4. razreda in mi, učenci 5. razreda. Avtobus je nekatere odpeljal do avtobusne postaje, druge pa nazaj v šolo.

Daša Bahor, 5. r.

TEHNIŠKI DAN – IZDELEK PO NAČRTU

V TOREK, 23. 10. 2012, SMO UČENCI 2. IN 3. RAZREDA IZDELOVALI BRALNO ZNAMENJE. ZA IZDELAVO SMO UPORABILI DEBELEJŠI KOS PAPIRJA, VALOVITO LEPENKO, PLASTIČNO VRVICO, MOSGUMI, VOTLO CEVKO, VOTLO KOVICO IN LEPILO ZA LES. NAŠI IZDELKI SO RAZNOBARVNI IN PO MOJEM MNENJU LEPI. VI PA SI JIH BOSTE LAHKO OGLEDALI DECEMBRA NA BAZARJU.

ŽAN KOBETIČ, 2. r.

TEHNIŠKI DAN – IZDELEK PO NAČRTU

V TOREK, 23. 10. 2012, SMO UČENCI 2. IN 3. RAZREDA IZDELOVALI MAGNETNE OKRASKE. ZA IZDELAVO SMO UPORABILI MOSGUMI, PLASTIČNE OČI IN SAMOLEPILNE MAGNETKE. NAREDILI SMO VELIKO ŽIVALI, KI SO BILE PISANIH BARV. ŽIVALCE BODO POLEPŠALE NAŠE DOMOVE, KER SE BODO NASELILE NA HLADILNIK.

ŽAN KOBETIČ, 2. r.

Rastem s knjigo

Rastem s knjigo je že sedemletni projekt, ki ga organizira Javna agencija za knjigo Republike Slovenije. Vsakemu sedmošolcu se podari slovensko mladinsko leposlovno delo. Zato smo se učenci sedmega razreda v torek, 23. oktobra, odpravili v Knjižnico Črnomelj. Tam nas je pričakala gospa Jožica Žunič. Sledilo je kratko predavanje. Izvedeli smo veliko o zaposlenih v knjižnici (bibliotekarji, višji knjižničar, knjižničar ...), o samem projektu Rastem s knjigo, o vrsti knjižnic (šolska, splošna, univerzitetna ...), kako iščemo določeno knjigo, o obnašanju v knjižnici. Izvedeli smo tudi veliko o Knjižnici Črnomelj (zgodovina, delovni čas, zamudnine ...) ter še veliko več, kar nam bo koristilo v življenju, kajti življenje je učenje. Nato je nekaj učencev pričelo z iskanjem določene knjige s programom COBBIS. Drugi pa smo rešili kratke ankete. Na koncu smo se zahvalili knjižničarki za predstavitev, dobili pa smo tudi knjigo Zlati Zob avtorja Tadeja Goloba. Knjiga je zanimiva, saj je pustolovska. Pripoveduje predvsem o plezanju, saj je Tadej Golob tudi sam plezalec. Tako se je naš dan v knjižnici zaključil, hišnik nas je s kombijem odpeljal v šolo, kjer nas je že čakala ura naravoslovja.

Eva Puhek, 7. r.

Vulkani pri geografiji

24. oktobra 2012 smo učenci 7. razreda izdelovali vulkane iz različnih materialov. Razdelili smo se v tri skupine. Prva skupina je izdelala vulkan iz časopisa, druga iz mase das in tretja iz trde pene. Vsak vulkan je imel zeleno podlogo iz trdega kartona. V prvi šolski uri smo naredili obliko vulkana, ki smo ga nato prebarvali z mnogoterimi odtenki različnih barv, da bi res bil kakor resnični in okrasili njegovo okolico. Nato smo izvedli eksperiment. V prazno plastenko, ki je bila v vulkanu, smo vlili kis, milnico in rdečo barvo ter dodali še pecilni prašek. Penasta tekočina, ki bi ji lahko rekli lava, je izbruhnila iz vulkana in počasi stekla po njem do tal. Pri izdelovanju smo se zabavali, najbolj zanimivo je bilo opazovati izbruh vulkana.

Veronika Plut, 7. r.

TEHNIŠKI DAN – STAVBE IZ PAPIRJA

V SREDO, 24. 10. 2012, SMO UČENCI 2. IN 3. RAZREDA IZDELOVALI STAVBE IZ KARTONA. NEKATERI SO SE ODLOČILI ZA MAJHNE HIŠKE, DRUGI ZA BLOKE, TRETJEŠOLEC TIM GAŠPERIČ PA JE NAŠEMU MESTU ZGRADIL VELIKO TOVARNO. NAŠE STAVBE SO PISANIH BARV IN IMAJO OKNA IN VRATA. ZA OKRASITEV SMO UPORABILI KOLAŽ PAPIR, MOSGUMI IN VALOVITO LEPENKO. VSI SMO SE POTRUDILI IN MENIMO, DA JE NAŠE MESTO VELIKO IN LEPO.

ŽAN KOBETIČ, 2. r.

Tehniški dan – izdelava hladilne torbe

V ponedeljek, 26. 11. 2012, smo imeli učenci 5. razreda tehniški dan v tehniški učilnici. Izdelovali smo hladilno torbo.

Pogledali smo načrt v delovnem zvezku in si pripravili vse potrebščine. Začeli smo z risanjem na lepenko. Nekateri smo bili počasni in smo bili v zaostanku. Po zunanjih črtah smo lepenko odrezali, po srednjih pa prepognili. Skupaj smo dele lepenke spojili z lepilom in nastal je okvir, na katerega smo prilepili še dno.

Zarisali smo mere še na stiropor ter ga razrezali z električnim rezalnikom. Iz varnostnih razlogov smo si pri tem naredili očala. Izrezane dele smo najprej zložili v prej narejeno škatlo iz lepenke, preostali del pa je bil namenjen pokrovu. Vse smo ustrezno in skladno po načrtu zlepili in nastala je hladilna torba.

Na koncu smo ji naredili še ročaj po naši izbiri, jo pobarvali in na njo kaj narisali. S svojo hladilno torbo sem bil zadovoljen.

Matic Matkovič, 5.r.

Pogum velja in Miklavžev bazar na OŠ Dragatuš

V sredo, 5. 12. 2012, je v OŠ Komandanta Staneta Dragatuš ob 17. uri potekala prireditev Pogum velja, na kateri so se predstavili mladi pevci, ki so zbrali dovolj poguma za nastop.

Na lično okrašenem odru v šolski telovadnici je nastopilo 22 učencev, a zmagovalca sta bila le dva. Na predmetni stopnji je zmago slavila Nastja Gorše iz osmega razreda s pesmijo »Jar of Hearts«, na razredni stopnji pa Monika Puhek iz četrtega razreda s pesmijo »Ta ljubezen res je nora«. Skupna zmagovalka prireditve je bila Nastja Gorše. V polni telovadnici smo vsi uživali ob poslušanju lepih pesmi in glasov naših nadarjenih pevcev. Druženje je trajalo dve uri. Skozi prireditev pa nas je popeljal Žan Maljevac iz 6. razreda.

Po prireditvi je v jedilnici potekal Miklavžev bazar. Tam so učenci, mentorji in vrtec pripravili in za simbolično ceno prodajali svoje izdelke, ki so jih izdelali v šoli in vrtcu. Deveti razred pa je pripravil kavarno, v kateri so bile gostom na voljo slaščice, topli napitki in sok. Učenci smo bili zadovoljni, da smo lahko pokazali, kaj zmoremo, s pomočjo učiteljev seveda.

Tadej Žagar, 9. r.

Pokljuka

V četrtek, 13. 12. 2012, smo si učenci 5.-9. razreda ogledali tekmo svetovnega pokala biatloncev na Pokljuki. Zjutraj smo se zbrali pred šolo in se okrog desete ure dopoldan s polnimi nahrbtniki odpeljali na Pokljuko. Po več kot dvourni vožnji smo prispeli na cilj. Bilo je zelo mrzlo, ampak smo se pogreli s toplim čajem. Domov smo se vrnili pozno popoldne. Med potjo smo se tudi stavili na bencinski postaji in si kupili prigrizek. Domov smo prišli ob osmi uri. Dan je bil zelo lep, pa čeprav mrzel.

Katja Gašperič, 8.r.

Izdelava zmaja na veter

Pri predmetu naravoslovje in tehnika smo se učili o izkoriščanju vetra in o uporabi zraka, zato smo omenili tudi zmaja, ki deluje na veter, in ga izdelali po načrtu iz naravoslovne škatle s pripomočki.

Za izdelavo zmaja smo potrebovali 540 mm in 800 mm dolgi leseni letvici. Na krajši letvici smo označili njeno sredino (270 mm). Enako dolžino smo odmerili na daljši letvici. Vse štiri konce letvic smo zarezali z nožem. Zarezane letvice so namenjene vezanju vrvic. Pri tem smo morali biti zelo pazljivi, a se nam je kljub temu zgodilo, da se je sošolec urezal.

Letvici smo sestavili po oznakah v obliko križa in ju zvezali z vrvico. Z daljšo vrvico smo povezali vse konce letvic. Paziti smo morali, da ohranimo obliko križa. Vrvica je morala biti ustrezno napeta. Nastali križ smo položili na tanko folijo in jo obrezali, zavihali smo jo preko vrvic in prilepili z lepilnim trakom. Rep smo privezali na daljšo letvico. Naredili smo ga iz kosov folije, ki smo jih povezali z vrvico.

Na levi in desni krak smo privezali vrvici, ki sta segali do vrha zmaja. Na vrh smo privezali vrvico, ki je segala do središča zmaja. Nato smo vse tri vrvic zvezali v voz. Na ta voz smo privezali vlečno vrvico.

Ker vreme ni bilo primerno, smo zmaj preizkusili v teku po šolskem hodniku. Opazili smo, da zmaj ni bil dolgo v zraku, saj mu je manjkala upor, ki bi ga dobili z vetrom. Preizkusili ga bomo tudi zunaj, ko nam bo to dopuščalo vreme.

Pri delu smo morali strogo slediti navodilom, v nasprotnem primeru smo se morali vrniti korak nazaj, da bi popravili napako. Pri delu smo bili samostojni in z izdelkom zadovoljni.

Učenci 5. r.

Novoletni koncert ob državnem prazniku

21. decembra 2012 smo starši, učenci in učitelji Osnovne šole Komandanta Staneta Dragatuš imeli novoletni koncert. Predstavili so se mnogi naši glasbeniki in zmagovalke prireditve Pogum velja. Prireditve so se udeležili tudi upokojeni učitelji in naša županja gospa Mojca Čemas Stjepanovič. Celotna prireditev je bila namenjena proslavi ob dnevu samostojnosti in enotnosti, pa tudi našemu velikemu slikarju Mihaelu Kambiču, ki je letos praznoval 125. obletnico rojstva. Na njegovo čast smo ustvarili tudi majhno galerijo slik, ki so visele po stenah naše telovadnice.

Pred začetkom smo imeli razne delavnice, npr. peko piškotov, razne igre in izdelovanje okraskov... Nato smo odšli v telovadnico, kjer smo počakali na začetek prireditve. Ko smo bili vsi zbrani, se je koncert začel, in sicer z recitacijo Zdravljice, ki sta jo izvedla Luka Kuzma in Tanja Matkovič. Nadaljevalo se je z otroškim pevskim zborom, mladimi in tudi malce starejšimi glasbeniki, tudi Tamburaški orkester Glasbene šole Črnomelj je odigral nekaj pesmi, pa tudi naše tri zmagovalke niso manjkale.

Celotno prireditev so zanimivo in s prijetnim nastopom povezovali Žan Maljevac, Špela Švajger in Eva Puhek. Koncert se je zaključil z mladinskim pevskim zborom in govoroma županje ter našega ravnatelja. Po prireditvi smo bili vsi toplo povabljeni v kavarno, ki jo je pripravil 9. razred.

Kaja Metež, 8. r.

Kulturni dan

V sredo, 6. 2. 2013, smo imeli v Osnovni šoli Komandanta Staneta Dragatuš kulturni dan. Na ta dan je drugo šolsko uro potekala gledališka predstava za učence vseh razredov in najstarejšo skupino vrtca. V njej so nastopali učenci izbirnega predmeta gledališki klub. Bila je zelo zabavna, saj so z njo nasmejali publiko. Po koncu igre sta sledila malica in odmor.

Ob 10.00 je v telovadnici potekal kratek kulturni program, v katerem so nastopali najmlajši učenci s pesmimi in recitacijami ter učenci 6. in 7. razreda z ritmično točko, ki so jo izvedli s pomočjo odpadnih lončkov. Nato je sledil govor ravnatelja Stanislava Dražumeriča in županje Mojce Čemas Stjepanovič. Prisotni so bili tudi predsednik KS Dragatuš, upokojene učiteljice in učitelji ter ravnateljice in ravnatelji belokranjskih šol. Sledilo je odprtje novih sanitarij za učence v obeh

nadstropjih ter prenovljene igralnice v vrtcu. Ravnatelj OŠ Dragatuš in županja občine Črnomelj sta slovesno prerezala otvoritveni trak.

Peto šolsko uro nas je obiskal pesnik Janez Porenta, ki nam je recitiral svoje pesmi ter jih interpretiral. Bile so prav zanimive; nekatere so bile smešne, druge pa tragične.

Veronika Plut, 7. r.

Pustno rajanje

V torek, 12. februarja 2013, smo imeli v šoli tehniški dan. Ta dan smo si učenci od 6. do 9. razreda izdelovali pustne maske ter pozneje rajali v šolski telovadnici. Vsak razred si je od prve in do pete ure izdeloval maske. Pri tem so nam pomagale učiteljice. 5. in 6. uro smo rajali, plesali in peli v telovadnici. Vsak razred se je posebej predstavil. Učenci 6. razred smo predstavljali Marsovce, učenci 7.

razreda so bili papige, 8. razred si je naredil prelepe beneške maske, učenci 9. razreda pa so bili tudi zelo lepi v egipčanskih maskah. Dan je bil nam učencem zelo všeč in si želimo, da bi velikokrat imeli podoben tehniški dan, na katerem se zabavamo in hkrati izdelujemo izdelke.

Nina Rogina, 6. r.

Predavanje o mokriščih

V sredo, 13. 2. 2013, smo imeli predavanje o mokriščih pod vodstvom naravovarstvenega svetovalca gospoda Mateja Simčiča. Prvo šolsko uro so predavanje imeli učenci 6. in 7. razreda, drugo uro učenci 8. in 9. razreda. Tretjo uro so v 4. razredu in četrto uro v 5. razredu izdelovali maketo mokrišča in se igrali igrico na to temo. Naučili smo se kar nekaj novega o mokriščih, pa tudi veliko smo jih spoznali. Matej nam je povedal tudi, da se v mokriščih nahaja veliko živali. Ogledali smo si powerpoint predstavitev, veliko klepetali in se smejali. Na koncu smo tudi učenci izdelali maketo mokrišč. Ura je bila zanimiva in poučna.

Nastja Gorše, 8. r.

Limonada

Pri predmetu naravoslovje in tehnika smo se učili, da je voda topilo številnim topljencem, saj se v njej raztopijo. Spoznali smo, da topljenec, ki se v topilu (vodi) topi, skupaj z njo tvori zmes, ki ji rečemo raztopina. Sami smo spoznali nekaj raztopin, posladkali pa smo se tudi z limonado, ki smo jo izdelali po navodilu iz učbenika. Vsak je prispeval svoj delež, da je bila ustrezno pripravljena in servirana.

Učenci 5. r.

Naravoslovni dan – zdravstvena vzgoja

V četrtek, 21. 3. 2013, smo imeli učenci 5. razreda v šoli naravoslovni dan z medicinsko sestro Mirno Nemanič in z gospo Tatjano, specialistko za zobozdravstveno nego. Obe prihajata iz Zdravstvenega doma Črnomelj. Tema naravoslovnega dne je bila zdravstvena vzgoja. Pogovarjali so se o temah: zobozdravstvena nega, osebna higiena in puberteta. Najprej smo prek PP predstavitev in modela zoba ponovili posamezne dele in sestavo zoba, pogledali smo si tudi nekaj fotografij zobovja tistih, ki si zobe neredno umivajo. Najbolj zanimivo pa nam je bilo, da smo se na koncu lahko igrali kviz Milijonar, preko katerega smo ponovili znanje obeh učnih ur o negi zob. Zmagala je skupina »kobre« proti skupini »zobki«.

Zanimiva je bila tudi tema o odraščanju. Predvsem smo se pogovarjali o spremembah, ki jih opažamo pri dekletih in fantih v obdobju pubertete. Pri spremembah deklet in njihovega telesa smo se ustavili pri menstruaciji. Gospa Mirna nam je natančno razložila, zakaj in kako pride do tega. Tudi fantom, čeprav so se nekateri smejali, je bila tema zanimiva. Obratno je bilo zanimivo tudi tisto, kar zadeva samo fante: mutacija, brki ... Gospa Mirna se je osredotočila predvsem na zgradbo spolovil obeh spolov. Tako smo si lažje predstavljali spremembe, povezane z odraščanjem, spolnostjo. Pogovarjali smo se tudi o odnosih do starejših, s starši. Odraščanje je namreč obdobje, ko želimo stvari opravljati po svoje, brez nadzora staršev, zato večkrat pride tudi do konfliktov, nesporazumov in preprirov znotraj družine. Ob koncu predstavitev smo si pogledali še knjigi, ki na nivoju osnovnošolcev opisujeta omenjene spremembe oziroma puberteto, nato pa smo reševali testa za fante in za dekleta. Tako smo preverili naše znanje o puberteti oziroma osebni higieni. Bilo je zabavno. Sprva

smo občutili sram in smo se smejali, kasneje pa smo bili vse bolj resni, sproščeni in smo se lažje pogovarjali o tej temi. Spoznali smo, da vsega o sebi še ne vemo, saj je bilo kar nekaj informacij za nas novih. V prihodnosti bomo svoje telo opazovali in ugotavljali, kako se spreminja. Vedeli bomo, da je to normalno in da smo v času odraščanja, obdobja, ki so ga vsi odrasli že doživeli in nas zato tudi razumejo.

Učenci 5. r.

Pohod

V petek, 19. 4. 2013, ob 7.30 smo se učenci od 1. do 4. razreda zbrali pred šolo in tam dobili malico. Potem smo se odpravili proti Podlogu, nato pa skozi Brdarce na Šipek. Iz Šipka smo šli proti reki Lahinji ter jo prečkali pri mostu, ki vodi v Pusti Gradec. Tam smo imeli kratek počitek. Kdor je hotel, si je ogledal okolico. Pot smo nadaljevali po gozdni poti in prispeli do Male Lahinje. Ob poti smo videli veliko cvetic, kot so na primer navadni pasji zob, podlesna vetrnica in mnoge druge. Na Mali Lahinji smo imeli še daljši odmor in malico. V šolo smo se vračali po makadamski poti, ki se vije mimo polj in travnikov ter vasi Veliki Nerajec in Pusti Gradec. Vreme nam je bilo naklonjeno, saj je bilo sončno in zelo toplo. Tako smo lahko uživali na pohodu. Bilo mi je res lepo.

Tilen Hudelja, 4. r.

Naravoslovni dan v Ljubljani

V torek, 23. 4. 2013, smo se učenci od 6. do 9. razreda ob 7.20 z avtobusom odpravili v Ljubljano. Najprej smo se razdelili v dve skupini. V prvi skupini sta bila 6. in 7. razred, v drugi pa 8. in 9. razred. Najprej smo si ogledali razstavo Leonarda Da Vincija - Genij. Tam smo si ogledali kar nekaj njegovih izumov in najbolj znanih del. Po končani razstavi so nas odpeljali na kosilo. Seveda v picerijo. S polnimi trebuhmi pa smo se hitro odpravili naprej. Prva skupina je odšla v hišo eksperimentov, druga skupina pa si je odšla ogledat Ljubljanski grad. Čez nekaj časa pa smo se zamenjali, tako da sta obe skupini obiskali Ljubljanski grad in hišo eksperimentov. V hiši eksperimentov smo sami lahko delali zanimive poizkuse. Ko smo zaključili z ogledi, smo odšli še na kratek ogled Ljubljane. Ustavili smo se tudi na Prešernovem trgu. Dan se je hitro zaključil in ob 18.00 smo bili že doma. Naučili, videli in poizkusili smo veliko novega in zanimivega.

Špela Švajger, 9. r.

Obisk podjetja Moda in Župančičeve hiše

V sredo, 8. maja, smo se ob 8.15 z avtobusom odpravili na Vinico. Izstopili smo na parkirnem prostoru podjetja Moda Vinica. Sprejela nas je direktorica, ki nam je razkazala proizvodnjo in trgovino. Predstavila nam je postopke izdelave oblek. Pokazala nam je tudi različne stroje za izdelavo izdelkov. V proizvodnji imajo 50 strojev, ki se med sabo

razlikujejo po svojih nalogah. Za vsakim strojem dela po ena delavka, ki doda določen del obleke. V krojilnici imajo velik stroj, ki dvigne balo, na kateri je navito blago, nato ga odviije na želeno dolžino in odreže. Tam imajo tudi žagico za izrezovanje delov, ki jih nato šivilje sešijejo. Na koncu pa nastane čudovita obleka. Najbolj mi je bila zanimiva krojilnica. Po ogledu so nas postregli še s pijačo in piškoti. Nato pa smo odšli v Župančičevo rojstno hišo, kjer smo slišali zanimivosti o pesniku in drugih znanih Belokranjcih. Ogledali smo si tudi razstavo. Na koncu pa smo obiskali še prenovljeno viniško slaščičarno in se posladkali s sladoledom ter pico. Ko smo se okrepčali, smo se veseli odpeljali proti šoli.

Tilen Hudelja, 4. r.

DRAGATUŠEC TEKMUJE

LOKOLSTRELSKO TEKMOVANJE

Z ostalimi lokostrelci smo se 11. 5. 2013 zbrali pred OŠ Mirana Jarca. Opremo smo dali v prtljažnik in se odpravili na dvourno vožnjo z avtobusom. Gornji Grad je bila do sedaj zame najbolj oddaljen kraj, kamor sem se odpravila na tekmovanje iz lokostrelstva do sedaj. Kraj je čaroben in eden najlepših. Obdajajo ga visoki hribi, porasli z gozdom, te je pa ob popoldanskih urah še vedno zapuščala megla. Skozi celotno tekmovanje nam je družbo delal dež, vendar nam ni vzel korajže. Ko smo pospravili loke in ostalo opremo, smo si napolnili želodčke s toplim kosilom, kar je bilo presenečenje, saj sem mislila, da bom zopet jedla sendviče. Stala sem tudi na stopničkih, in sicer na 3. mestu. Na prvo mesto se je povzpela sotekmovalka iz našega kluba. Čestitke! Kot vedno je bila vožnja nazaj najboljša. Naša imenitna trenerja sta poskrbela za zanimiv kviz iz geografije in zgodovine, pri čemer smo se vsi zelo zabavali.

Katja Fortun, 9. r.

VEGOVO TEKMOVANJE

Na tekmovanju iz matematike so sodelovali učenci od 1. do 9. razreda. Bili so uspešni, saj so dosegli kar 17 bronastih Vegovih priznanj. Kaja Metež 8.r, Maja Šterk, 7. r. in Tadej Žagar, 9. r. so se udeležili področnega tekmovanja na OŠ Loka. Kaja Metež pa je pokazala zelo veliko matematičnega znanja in dosegla srebrno Vegovo priznanje. Mentorica udeležениh na področnem tekmovanju je bila Ljiljana Jankovič.

TEKMOVANJE IZ ZGODOVINE

Na tekmovanju iz zgodovine so sodelovali učenci devetega razreda, in sicer Tadej Žagar, Luka Kuzma in Špela Švajger. Vsi trije so bili uspešni, saj so osvojili tri bronasta priznanja in se uvrstili na regijsko tekmovanje. Njihova mentorica je bila Anita Vrtnin.

TEKMOVANJE IZ KEMIJE

Šolskega tekmovanja iz znanja kemije so se udeležili Tanja Mihelič in Tadej Žagar, 9. r. ter Kaja Metež, 8. r. Na šolskem tekmovanju so se odrezali odlično, saj so usvojili tri bronasta priznanja, poleg tega pa sta se na državno tekmovanje uvrstila Tadej Žagar in Kaja Metež. Njihov mentor je bil Stanislav Dražumerič.

OTROŠKI PARLAMENT

Na šoli je prvi šolski parlament hkrati debata in predizbor za občinski otroški parlament. Pogovarjali smo se o mladosti, o vlogi staršev v mladosti, o težavah v mladosti ... Podajali smo razna mnenja in predloge ter še hoteli klepetati, pa nam čas tega ni dopuščal. Izglasovali smo predstavnike naše šole, ki nas bodo zastopali na občinskem otroškem parlamentu. Tako so se Veronika Plut, 7. r., Ana Štajdohar, 8. r. in Tadej Žagar, 9. r. udeležili občinskega otroškega parlamenta, ki je potekal v prostorih Občine Črnomelj v prisotnosti županje gospe Mojce Čemas Stjepanovič. Mentorica naših predstavnikov je bila Anita Vrtin.

MEDNARODNA KIPARSKA KOLONIJA MLADIH

Mednarodne kiparske kolonije mladih, ki je potekla na OŠ Loka Črnomelj, sta se udeležila Tanja Mihelič in Luka Kuzma iz 9.r. Tema letošnje kiparske kolonije je bila »Mladostnorost?!«. Tanja in Luka sta tekmovala v delavnici siporeksa, kjer sta s penastim betonom naredila svoja dela. Lukin naslov dela je bil »Mladost v plesu«, Tanjin pa »Mladi svet vidimo«. Njuna mentorica je bila Jasmina Kobe.

LOGIKA

Na šolskem tekmovanju iz logike so lahko sodelovali učenci od 1. r. do 9.r. Bili so zelo uspešni, usvojili so kar 21 bronastih priznanj. Na področno tekmovanje, ki je potekalo na OŠ Kostanjevica na Krki, so se udeležili: Miha Babič in Veronika Plut iz 7. r., Ana Štajdohar, 8. r. ter Luka Kuzma, 9. r. Mentorica je bila učiteljica Ljiljana Jankovič.

EVROPA V ŠOLI

V okviru EvŠ je potekal natečaj projektnih nalog.

Luka Kuzma, Špela Švajger in Tadej Žagar, učenci 9. r., so v okviru natečaja Evropa v šoli usvojili 1. mesto v državi za projektno nalogo z naslovom *Prvi koraki k učenju evropskih pravic*. Podelitev diplome Nacionalnega odbora natečaja ter nagrade, petdnevne aktivne počitnice v enem od domov Centra šolskih in obšolskih dejavnosti, so učenci prejeli na zaključni prireditvi, ki je bila v petek, 10. 5. 2013, ob 10. uri v Kulturnem domu Krško. Čestitke nagrajencem.

Mentorica: Anita Vrtin

V okviru EvŠ je potekal likovni natečaj. Na državni nivo pod mentorstvom učiteljice Jasmine Kobe so se uvrstili:

5. r. - Mojca Fink,

8. r. - Marko Bahor

9. r. - Tadej Žagar

Udeležili so se tudi zaključne prireditve, ki je bila v petek, 10. 5. 2013, ob 10. uri v Kulturnem domu Krško.

TEKMOVANJE IZ ANGLEŠČINE

Regijskega tekmovanja iz angleščine, ki je potekalo na OŠ Stopiče, se je udeležila Katja Fortun, učenka 9. r. Odlično se je odrezala in usvojila srebrno priznanje. Njena mentorica je bila Julijana Turnšek Heij.

CANKARJEVO TEKMOVANJE

Na tekmovanju iz slovenščine, ki se imenuje po Ivanu Cankarju, lahko sodelujejo učenci od 1. do 9. razreda. V osmem in devetem razredu se učenci lahko že uvrstijo na regijsko in nato na državno tekmovanje. Zelo smo se potrudili in zbrali kar 10 bronastih Cankarjevih priznanj na šolskem tekmovanju. Naša učenca Luka Kuzma iz 9. r. in Nastja Gorše iz 8. r. sta se uvrstila na regijsko tekmovanje. Luka je dosegel srebrno Cankarjevo priznanje. Njuna mentorica je bila Nataša Podhostnik.

TEKMOVANJE IZ FIZIKE

Na področju iz fizike je naša učenka Kaja Metež, 8. r., dosegla bronasto Stefanovo priznanje in se tako uvrstila na področno tekmovanje. Njena mentorica je bila Ljiljana Jankovič.

TEKMOVANJE IZ GEOGRFIJE

Eva Puhek je na področnem geografskem tekmovanju, ki je bilo 12. 3. 2013 na OŠ Šentjernej, usvojila srebrno priznanje in se uvrstila na državno tekmovanje, ki je bilo 18. 4. 2013 na OŠ Logatec. Mentorica je bila učiteljica Anita Vrtin.

NATEČAJ »NARAVNE IN DRUGE NESREČE – POTRES«

Eva Puhek, 7. r., je s svojim literarnim delom *Morala sem pomagati* sodelovala na natečaju "Naravne in druge nesreče - potres", ki je potekalo v okviru Ministrstva RS za obrambo. V vseh izpostavah za civilno zaščito v Sloveniji je potekalo regijsko tekmovanje, kjer so izbrali 17 najboljših literarnih del.

Izbrana je bila tudi avtorica Eva s svojim delom. Njeno delo je bilo izbrano med najboljša tri v Sloveniji. Udeležila se je regijske podelitve v Šentrupertu, v sredini maja pa se je udeležila prireditve in podelitve na Igu. Njena mentorica je bila Nataša Podhostnik.

TEKMOVANJE IZ VESELE ŠOLE

Na šolskem tekmovanju iz vesele šole je sodelovalo 20 učencev.

NA DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ VESELE ŠOLE SO SE UVRSTILI:

Tilen Hudelja, 4. r.

Klara Markovič, 4. r.

Daša Bahor, 5. r.

Eva Puhek, 7. r.

Ana Štajdohar, 8. r.

Državno tekmovanje za belokranjske šole je potekalo na naši šoli. Gostili smo naslednje šole: OŠ Loka, OŠ Mirana Jarca Črnomelj in OŠ Milke Šobar Nataše. Naša mentorica Ivanka Šuštarich se je zelo potrudila in nam tudi pripravila darilca ter sladka presenečenja.

Zlato priznanje je na državnem nivoju dosegla Daša Bahor iz 5. r.

Mentorica: Ivanka Šuštarich

Z DOMIŠLJIJO NA POTEPI

Na natečaju Z domišljijo na potep učenci naše šole zelo uspešno tekmujejo že kar nekaj časa. Udeleženci napišejo zgodbo na razpisani naslov ali pa na naslov po lastni želji. Zgodbe oceni komisija in izbere 10 najboljših, ki jih izdajo v knjigi ali pa izdajo knjige tistim, ki dobijo največ glasov s strani ljudstva.

Na natečaju so sodelovali:

Kaja Deržaj in Nina Rogina, 6. r.

Eva Puhek, Veronika Plut in Eva Švajger, 7. r.

Marko Bahor, Eva Mušič, Kaja Metež, Tjaša Rogina, Ana Štajdohar, 8. r.

Luka Kuzma, Špela Švajger, 9. r.

Mentorica: Nataša Podhostnik

Eva Puhek, 7. r.

ČEBELARSKO TEKMOVANJE

V soboto, 11. 5. 2013, smo se čebelarji Osnovne šole Dragatuš odpravili na državno čebelarsko tekmovanje. Tekmovanje je bilo letos organizirano na OŠ Dob. Na tekmovanje smo se udeležili Nastja Saje in Ana Štajdohar, Tilen Hudelja in Nejc Šimec, Tanja Matkovič in Žana Jesih. Ob 6.00 zjutraj smo se odpravili iz Dragatuša. Približno ob 8.30 smo

prispeli. S svojim parom smo se razporedili po učilnicah. Tekmovanje je potekalo 45 minut, nato pa je bil kljub slabemu vremenu organiziran obisk Železne jame ter Doba. Okrepčali smo se z okusnim kosilom. Ob dveh smo se zbrali v Poletnem gledališču na Krtini. Tam je bila razglasitev rezultatov. Izmed vseh tekmovalcev sta iz vsake stopnje po dva prejela panj. Na žalost noben iz naše šole ni prejel priznanja, kljub temu pa smo dosegli dobre rezultate; jaz - Nastja in Ana sva dosegli srebrno priznanje na srednji stopnji, Nejc in Tilen sta dosegla srebrno priznanje na nižji stopnji, Tanja in Žana pa priznanje za sodelovanje. Po razglasitvi smo se odpravili proti domu, prispeli smo pozno popoldne.

Nastja Saje, 8. r.

DRAGATUŠEC V VRTCU

Zima. Letošnja zima je statistično zelo dolga, snežna odeja debela kot že dolgo ne in še in še bi lahko naštevala. Naših otrok v vrtcu ne zanima statistika. Njih zanima le to, da smo v vrtcu aktivni in da se vedno nekaj dogaja, tudi takrat, ko je zima in ko je zunaj sneg.

Vse se je začelo s prvo snežinko, ki so jo otroci opazili skozi okno naše igralnice. »Sneg pada, lej ga,« je rekla Lucija in s prstom pokazala na okno. Otroci, ki so bili ob njej in jo slišali, so pustili igrače iz rok in se zazrli skozi okno. Res, zunaj je padal sneg. Drobne, bele snežinke so tiho padale mimo oken na tla. Z Alenko sva se pridružile skupini otrok in poklicale še ostale otroke, da smo vsi skupaj opazovali sneg. »Hitro pospravimo, pa gremo ven,« sem predlagala otrokom in na hitro s pogledom ošinila igralnico. Kocke in igrača konstruktor po celi igralnici, kotiček dom in naša posteljica razmetana, vzglavniki in odeje pod mizo, na mizi samevajo barvice in porisani listi. Skratka, razmetana igralnica.

No, naj povem, imamo veliko težav s pospravljanjem, ki nam vzame kar nekaj časa. Z Alenko spodbujava otroke, da pospravljajo, tudi tiste, ki se med pospravljanjem skrijejo pod mizo, ali pa se še kar naprej igrajo. Ko jih vprašava, kdo doma pospravlja, je pri večini otrok odgovor: «mamica!» A zdaj smo v vrtcu in imamo pravilo, ki ga je težko upoštevati: »S kockami se igramo v kotičku za kocke,« ali pa «Ko več ne rišemo, pospravimo barvice v omaro.» Pravila, ki naj bi jih upoštevali vsi otroci, a kaj, ko je to tako težko!

Da se vrnem nazaj. Ta dan je bila igralnica pospravljen zelo hitro. Otroci so naju z Alenko presenetili in nama pokazali, da zmorejo sami hitro pospraviti vse igrače. Postavili so se pred vrati v kolono, počakali, da jih preštejeva in že smo bili na hodniku. Obuvanje, oblačenje, pač običajna zmeda na hodniku, ko se urejamo za igro na igrišču ali sprehod. Pomagava otrokom, ki potrebujejo najino pomoč, jih opozarjava, če so se narobe obuli. Končno smo vsi urejeni. Nič kaj tiho (to pa res ne znamo) zapustimo vrtčevski hodnik, se povzpnejo po stopnicah navzgor, odpremo vrata in že smo na cesti, pred šolo. Otroci prosto tekajo, lovijo snežinke na dlani in opazujejo, kaj se z njimi dogaja. Nastavljajo jim obraz in se veselijo snežink, ki se na koži topijo in se spreminjajo v majhne kapljice vode. Otroci niso bili primerno obuti, zato ta dan nismo bili dolgo zunaj.

Starši so prinesli v vrtec za otroke pajace, rokavice, nepremočljive škornje. Tako oblečeni in obuti se lahko otroci brez skrbi igrajo na snegu, se po njem valjajo, sedijo in se sankajo. Vrtec ima nekaj bobov in plastičnih lopatk. Prvi dan so bili še malo nerodni na lopatkah, a naslednje dni je bilo že bolje. Snežna odeja res ni bila debela, a je bila prav dovolj debela za vsakodnevno sankanje na malem hribčku ob šolskem igrišču.

In smo se sankali, se valjali po snegu, skratka, sivina zimskih dni nas ni zadržala v igralnici. Otroci so bili veseli snega, snežink, ki so debelile snežno odejo in nas zvabile na daljši sprehod po Dragatušu. Opazovali smo visoke kupe snega, polomljena drevesa in se umikali mimo vozečim avtomobilom.

Sneg, sneg, povsod sneg. Maškare naj bi pregnale zimo, a to leto so maškare zatajile. Tudi v vrtcu so prišle maškare, majhne in velike in skušale s plesom in pesmijo pregnati zimo.

Ni nam uspelo, a nismo bili prav nič žalostni. Prav nasprotno, naslednji dan smo dobili obisk, Nodija, ki je z nami zaplesal in razveselil otroke.

Zima in sneg imata svoj čar. Preizkusili smo se v izdelavi snežnih kep, ki smo jih valili po našem šolskem igrišču. Ni nam uspelo, a nič zato. Topli pajaci, debele rokavice so omejevali otroke, zato sva z Alenko prinesli sneg v igralnico.

Otroci so se igrali s snegom, se prelevili v male umetnike in izdelovali različne snežne skulpture in začudeno opazovali taljenje snega, ki se je spreminjal v vodo. Snega je bilo po mizah vedno manj, a čedalje več vode na mizi, na oblačilih otrok, ki so bila mokra in na lužah pod mizo. Vam povem, kdo je najbolj užival? Naš Peter. Deček je navdušen nad lužami! Na sprehodih mu ne uide nobena luža. Prav veselo vanjo stopi, tudi če se zato treba spustit z verige. Malo poskoči po njej in se nato zadovoljen prime znova za verigo. Mokre hlače ga ne motijo, saj ve, da bo na poti do vrtca še kakšna luža, ki čaka prav njega. Tudi tokrat, v igralnici je bilo tako. Premočen pulover, hlače. A na drugi strani zadovoljstvo, ki mu ga je dala igra s snegom. Ne le njemu, tudi drugim otrokom. Alenka je odšla z najino mokro skupino otrok na hodnik, kjer so se preoblekli v suha oblačila, sama sem pospravila in pobrisala igralnico. Tako je to v vrtcu. Vzgojiteljica načrtuje dejavnost, pa tudi čas, ki bo potreben za pospravljanje, tokrat tudi za preoblačenje otrok.

Sneg se počasi topi in opazili smo prve zvončke. Naznanjajo, da je pomlad blizu. Z otroki pojemo pesmi o pomladi, o zvončkih, katere tudi narišemo.

A zima se ne da. Zopet sneži. Snežna odeja pokrije zvončke, nas pa zvabi na šolsko igrišče, kjer se igramo s kanglicami in lopaticami na snegu.

Po dolgem času nas razveseli sonce. Greje nas s svojimi toplimi žarki in obljublja, da bo pregnalo zimo. To zimo, ki je letos zelo dolga in ki je bila tako zelo radodarna s snegom.

Mi v vrtcu smo bili zime in snega veseli. Spoznavali smo taljenje snega, se igrali s snegom, se sankali. Ob vsem tem pa nismo pozabili na ptičke, ki so to zimo potrebovale našo pomoč. Na drevo ob oknu igralnice smo postavili ptičjo hišico, Alenka je trosila sončnična semena ptičkom, mi pa smo ptičke spoznavali in jih opazovali, tudi z daljnogledom.

Snežinke je zamenjal dež in posijalo je sonce. Končno je prišla pomlad, ki smo jo vsi že nestrpno pričakovali. Zimsko obleko in obutev smo pospravili v omaro in veseli smo vsakega toplega sončnega žarka in znanilcev pomladi, ki sramežljivo kukajo iz rjavih zaplat premočene zemlje. Tudi tulipanov, ki rastejo na sosedovem vrtu, tudi tistih, ki so jih izdelali otroci in krasijo steno naše pomladansko obarvane igralnice.

Pomlad je tu. Nov letni čas, ki ga v vrtcu še spoznavamo. In ga še bomo. Opazovali bomo naravo, njeno prebujanje. Spoznavali, da je vsak letni čas lep in da nam da veliko možnosti za raziskovanje, spoznavanje, igro in učenje.

Vzgojiteljica Vladka Štrucl

DRAGATUŠČEVI INTERVJUJI

ŽE DRUGIČ 1. MESTO S PROJEKTNO NALOGO INTERVJU S ŠPELO, TADEJEM IN LUKOM

1. Zasedli ste 1. mesto s projektno nalogo pri projektu Evropa v šoli. Kdaj ste začeli z delom? Kakšen je bil naslov vaše projektne naloge? Kaj ste želeli doseči z vašo projektno nalogo?

Na naši šoli smo se začeli ukvarjati s projektom novembra 2012. Odločili smo se, da v okviru projektne naloge z naslovom *Prvi koraki k učenju pravic evropskega državljana* učence od 5. do 9. razreda OŠ Dragatuš poučimo o najpomembnejših pravicah, ki jih imajo kot evropski državljanji, saj menimo, da jih večina zelo slabo pozna. Naš cilj je poleg tega bil, da bi se pri tem zabavali, družili in v prihodnje te pravice tudi kdaj uporabili.

2. Kdo vam je pri tej nalogi pomagal?

Večino smo naredili sami, ne smemo pa pozabiti na našo mentorico, Anito Vrtin, ki nas je pridno usmerjala in spodbujala.

3. Ali je naloga zahtevala tudi delo na terenu?

Delali smo predvsem v šoli. Naši intervjujanci so prišli v šolo, kjer so nam odgovorili na nekaj vprašanj, mi pa smo jim pripravili predstavitev.

4. Kako ste se odločili, katere države boste predstavili?

Učence od 6. do 9. razreda smo poprosili, da bi na razrednih urah izbrali po eno državo Evropske unije, ki bi jo želeli podrobneje spoznati. Projektanti smo se v ta namen povezali z osnovnimi šolami izbranih držav. Sestavili smo vprašalnik, ki smo ga prevedli pri pouku angleškega jezika in ga po e-pošti poslali izbranim šolam. S pomočjo vrnjenih vprašalnikov, ki smo jih projektanti prevedli v slovenski jezik in analizirali, smo pridobili potrebne podatke za izvedbo predstavitev v teh razredih.

5. Vemo, da ste že drugič usvojili prvo mesto v Sloveniji z nalogo pri projektu Evropa v šoli. Zanima nas, kako je potekalo vaše delo.

Na začetku projekta smo se s pomočjo ustrezne literature podrobneje seznanili z najpomembnejšimi dejstvi o Evropski uniji s poudarkom na pravicah evropskega državljana, pri čemer smo se omejili zlasti na pravico do izobrazbe, dela ter z njo povezani pravici do zdravstvenega in socialnega varstva. Te ugotovitve smo nato posredovali učencem 5. razreda, saj učenci pri pouki še niso obravnavali te teme. Po predstavitvi pravic evropskega državljana so učenci pridobljeno znanje preverili s pomočjo kviza, prav tako pa so za utrditev znanja izdelali plakat in zastave Evropske unije. Te izdelke smo nato razstavili na šolskem panoju. Ob koncu delavnic smo zbrali izjave nekaterih učencev, z njihovo razredničarko smo naredili intervju, učenci od 6. do 9. razreda so izpolnili anketni vprašalnik, z gosti in učiteljico angleškega jezika pa smo opravili intervjuje.

6. Ste k nalogi povabili še koga drugega ali je nagrajena projektna naloga nastajala s prispevki vas devetošolcev?

Vključili smo učence od 5. do 9. razreda. Za njih smo pripravili delavnice, saj smo si želeli, da bi se pri spoznavanju pravic čim bolj zabavali. Vsak razred je tudi izdelal plakat, na katerem so povzpeli temeljne značilnosti predstavljene države. Da pa je bila predstavitev izbranih evropskih držav za učence še zanimivejša, smo na šolo povabili tudi goste, ki so prihajali iz izbrane države, bili na daljšem izobraževanju v njej, ali pa so se iz države preselili v Slovenijo. Izpostavili bi nekatere goste: Gill in Denis Wraight ter Dirk Heij.

7. S čim ste bili kot zmagovalci nagrajeni?

Privoščili si bomo petdnevne aktivne počitnice v katerem koli od CŠOD domov v Sloveniji. Letos smo si izbrali CŠOD Kranjska Gora.

8. Kaj bi sporočili drugim učencem, ki bodo v prihodnje ustvarjali podobne naloge?

Izbrati si morate dobro idejo in skozi celotno izdelavo projektne naloge zaupati vase, saj ste zmožni več kot si mislite, pomembno pa je tudi medsebojno sodelovanje.

Tanja Mihelič, 9. r.

DRAGATUŠEC V LITERARNIH STRANEH

MIŠKA IN ČAJANKA

NEKEGA DNE JE NA PREKRASNEMU TRANVNIKU BILA HIŠKA. V TISTI HIŠKI JE ŽIVELA MALA MIŠKA. TA JE REKLA: »DANES BO MOJA PRVA ČAJANKA.« ODŠLA JE K PAJKU VILIJU IN MU REKLA: »PAJEK, BI ŠEL DANES NA MOJO ČAJANKO?« ODGOVORIL JI JE, DA NE MORE PRITI. MIŠKA GA JE VPRAŠALA: »ZAKAJ NE MOREŠ PRITI?« »NABRATI MORAM MUHE ZA SVOJO DRUŽINO, «JE REKEL PAJEK. IN JE ŠLA K MIŠKU TOMIJU, TER GA VPRAŠALA: »MIŠEK BI PRIŠEL NA MOJO PRVO ČAJANKO?« REKEL JE: » Z VESELJEM, DANES IMAM PROST DAN.«TAKO STA SKUPAJ ODHITELA V MIŠKIN DOM. NATO STA OBA PILA IN JEDLA. ZABAVALA STA SE DO NOČI. TAKRAT STA SE POSLOVILA, MIŠKA JE REKLA: »MORDA BOM JUTRI TUDI IMELA ČAJANKO,« IN ZASPALA.

Anej Bahor, 1. r.

Piko Dinozaver

Nekoč je živel deček, ki mu je bilo ime Benjamin. Močno si je želel psa. Igrat se je šel s prijatelji. Ker so psa prijatelji imeli, mu je eden od prijateljev sposodil psa. Igrali so se do večera. Drugi dan se je Benjamin igral s prijatelji, dokler ga ni poklicala mama. Mama je rekla: »Gremo k jezeru na sprehod.« Benjamin je ubogal mamo, se je preoblekel in so šli. Hodili in hodili so, dokler niso prišli do jezera. Benjamin je zagledal vrvico. Mami in očku je rekel: »Poglejta, našel sem vrvico!« Benjamin je potegnil za vrvico in zagledal veliko glavo. Žival je postala vse večja in večja. Mislil je, da je to pes, a je bil dinozaver. Benjamin je vprašal:» Kako ti je ime?« Dinozaver ni znal odgovoriti. Benjamin je rekel: »Potem boš in pika!« Mama je poklicala Benjamina: »Gremo domov!« Ko so prišli domov, je bil že mrak. Piko dinozaver je moral ostati zunaj, ker je bil prevelik za stanovanje. Od tistega dne sta se Benjamin in Piko Dinozaver vsak dan igrala pri jezeru, žogala sta se, kopala sta se in plezala po hribu. Benjamin je bil končno srečen, ker je dobil psa, ki je bil v resnici dinozaver.

Neja Klepec, 2. r.

Piko Dinozaver

Nekega sončnega dne je Benjamin izza vogala štirinadstropne hiše našel vrvico. Ko je povlekel za vrvico, se je prikazala glava. Povlekel je močneje in prikazal se je dinozaver, ki ni znal govoriti. Benjamin ga je poimenoval Piko. Postala sta dobra prijatelja in z Benjaminom se je odpravil v mesto na sprehod. Nenadoma je Piko postal lačen. Benjamin se je odpravil po hrano, ki jo je slastno pojedel. Odpravila sta se naprej in zgodilo se je, da je Piko rušil kaj je bilo pred njim. Odpravila sta se v park, kje je Piko spoznal druge otroke. Igrali so se do večera. Ko pa je Piko postal lačen, je hotel domov. Benjamin ga je odpeljal na domače dvorišče. Ko se je Piko ulegel pod drevo, je utrujen zaspal.

Žan Kobetič, 2. r.

Piko Dinozaver v vesolju

Živel je deček Benjamin, ki ni imel psa. Zagledal je vrvico in jo je povlekel. Izvlekel je dinozavra. Dal mu je ime Piko Dinozaver. Benjamin je dinozavra pobožal in ga vodil do rakete. Raketa je odletela v vesolje. V njej sta našla leteče ogrinjalo. Odločila sta se, da poletita na Mars. Tam sta srečala Marsovce. Imeli so eno oko in tri roke. Marsovci so ju povabili v njihov dom na pojedino in na njihovo vesoljsko ladjo. Razkazali so jim vesolje. Pogledali so Zemljo, Merkur, Saturn, Venero in druge planete. Nato so odleteli nazaj na Mars. Benjamin je rekel, da ga še čakajo druge pustolovščine. Poslovili so se od Marsovcev in odletela sta k svoji raketi in se spustila na Zemljo. Starša, župan in drugi prebivalci mesta sta ju čakala pri raketni postaji. Od veselja so priredili zabavo. Po zabavi sta šla v park. Tam sta se igrala. Pridružili so se jima otroci in se spuščali po Pikovem hrbtu.

Leon Pavlinič, 2. r.

Zgodba o Piku Dinozavru

Piko je bil velik pogumen rumen dinozaver. Bil je Benjaminov prijatelj. Začelo se je lepega belega dne, ko sta Benjamin in njegov Piko Dinozaver šla v gozd. Našla sta veliko rastlin, veliko trave, našla pa sta tudi veliko dreves. Ko pa sta našla obalo, sta takoj skočila v morje. Tam so ju čakali Benjaminovi prijatelji. Piko Dinozaver je bil tobogan in škropili so z vodo ter se drsali po Piku. Vsi skupaj so se zelo veselili in zabavali.

Nika Valentina Kočevar, 2. r.

Rak

Živi v vodi, prehranjuje se z majhnimi ribicami, ima ostre kleščice, s katerimi lovi plen. Ima močan oklep, ki ga brani.

David Gorše, 4. r.

Če babica ne zna pripovedovati pravljic

- Neko jutro je racman znesel jajca.
- Ne, raca.
- Imaš prav, raca je potrpežljivo čakala, da se izležejo petelinčki in kokoške ...
- Ne, male račke.
- Da, končno so lupine popokale. Sedem jajc se je odprlo, le eno se še ni in raca ga je še grela. Odprlo se je in ven je skočila žaba.
- Ni res, ven je prišel grdi raček.
- V redu. Vsi so ga zasmehovali, razen njegove mame, zato je pobegnil v gozd ...
- Ni res, k jezeru.
- Prav, pa k jezeru. Jeseni je opazoval labode in si mislil, rad bi bil tak kot oni. In res, drugo pomlad je bil kot labodi in se jim je pridružil.

In babica je lahko pletla naprej.

Tilen Hudelja, 4. r.

Če dedek ne zna pripovedovati pravljic

- Dedek, dedek, povej mi pravljico o Volku in 7 kozličkih, prosim, dedek, prosim, prosim.
- Žal mi je, ne morem. Ravnokar na televiziji zanimiva oddaja o živalih. Bom ti jo potem povedal, prav?
- Ne, ne, dedek, zdaj mi jo povej, takoj, dedek, takoj.
- No, prav, povem ti jo:
Nekoč so živeli žirafa in 6 kozličkov.
- Ne, ne, nekoč so živeli hudoben volk in 7 kozličkov.
- Saj res, mama krava je rekla ...
- Ne, ne, mama koza, ne pa krava.
- Saj res in žirafa je grozila, da bo ...
- Ne, ni res, volk, volk je grozil, da bo pojedel kozličke, ne pa, da jih bo žirafa ukanila.
- Da. Ko je šel volk k hišici, je mama šla v sobo ...
- Ne, rekla je, da bo šla na sprehod na hrib in da morejo kozlički ostati doma.
- Ja, najprej je še volk poljubil ženo...
- Ne, ne, ne, pogoltnil je kredo in je imel visok glas.
- Da, odpravil se je proti gozdu...
- Neee, šel je proti hiši kozličkov in se pretvarjal, da je mama.
- Točno in kozlički ga niso spustili noter ...
- Oh, dedek, ti res čisto vse zamenjaš. Kozličke je ukanil, da so ga spustili noter.
- Ja, saj res in vsi so zbežali ven ...
- Ne! Skrili so se. Prvi se je skrnil pod posteljo, drugi pod mizo, tretji v omaro, četrti v kopalnico, peti pod klop, šesti v kuhinjo in najmlajši sedmi kozliček se je skrnil v stensko uro.
- Aja, in potem jih je našel ter jih peljal na sprehod.
- Ne, vse kozličke je našel, razen sedmega kozlička.
- Ja in ko se je mama vrnila domov, je bila presrečna, da ni nikogar.
- Oh, dedek, seveda ne. Zelo je bila zaskrbljena. Ah, grem jaz raje k svoji prijateljici Zali.

Dedek je tako lahko v miru gledal televizijo, Zala in Mija pa sta se lahko igrali skrivalnice.

Larisa Milek, 4. r.

Muha

Je majhna čokata žuželka. Ima tri pare nog, en par kril in kratke tipalke. Te so zgrajene iz treh členov. Po telesu je pokrita z ščetinami. Živi skoraj vsepovsod. Najbolj pa je moteča v poletnih dneh. Rada se pase na človeški hrani in na živalskem gnoju. Pozimi smo veseli, ker je v globokem spancu.

Tim Bukovec Kralj, 4. razred

Opica

To vrsto opice najdemo le na Madagaskarju. Ima zobe, ki so podobni glodavčevim, dolg in tanek srednji prst, ki ga uporablja na podoben način kot detelj uporablja svoj kljun. Največja znana nočna vrsta sesalcev so primati. Posebna značilnost je način hranjenja; pleza po drevju in z rokami tipa podlago in ko začuti hrano (črve in žuželke) z zobmi zgloda luknjo.

Nejc Šimec, 4. razred

Morski leopard

Je neke vrste tjulenj. Je vsa morska živa bitja, ki so manjša od njega (npr. pingvin). Če pride na ledeno ploščo, živalim ni nevaren. Živi na Antarktiki. Ime nosi zaradi lisastega kožuha, poleg tega pa veljajo za nenasitne lovce. Spretno in urno se lahko premikajo le v vodi.

Mihael Metež, 4. razred

Tiger

Je pravi lovec. Na lov se odpravi ponoči. Najrajši lovi bivole. Ima ostre zobe in dolge kremplje, ki si jih brusi ob lubje dreves. Živi v džungli, ne mara vročine. Rad se sprehaja ob vodi, kjer je hladno ali pa lenari v vodi in se hladi.

Nika Kuzma, 4. razred

Želva

Žival, ki jo bom opisala, je plazilec. Njeno telo ščiti oklep. Premika se zelo počasi. Ta žival je lahko zelo majhna ali zelo velika. Živi lahko v akvariju ali na prostem. Ta plazilec živi tudi v Krajinskem parku Lahinja. Dočaka starost od 90 do 100 let. Ta žival zelo rada pleza. Prehranjuje se z zelenjavo in sadjem, ne sme pa se prenajesti. Zime ne prespi. Po zimi pa postane počasnejša. Ta žival rada koplje v zemljo. Če se prevrne na hrbet in nas ni tam, da bi ji pomagali, je možnost, da pogine. Najdemo jo po celem svetu. Včasih je bila hrana za mornarje.

Tara Vraničar, 4. r.

Orka

Je največja vrsta delfina, kar jih živi v morju. Samec doseže do 10 m dolžine, samica pa do 6 m. Velika hrbtna plavut, ki jo imajo vsi delfini, zraste do 2 m. Konča se z navzdol obrnjenim vrhom. Ta morski sesalec ima 40 do 46 ostrih koničastih zob. Lovi predvsem velike ribe, tjujnje, morske priče, glavonožce in druge morske živali. Nepopustljiv plenilec živi predvsem vzdolž obal, v skupinah po 5, 10 ali več živali. Skupaj lovijo velike kite, kot so na primer grbasti kiti. Raztrgajo različne, več kot 15 m dolge kitove mladiče, ki poginejo zaradi izkrvavitve. Samica skotijo po 1.1 m dolgega mladiča na leto. Živi do 100 let.

Klara Markovič, 4. r.

PESMICA ZA POREDNE OTROKE

Porednim otrokom v šoli je bedno,
med poukom se igrajo vedno,
ne hodijo v šolo redno,
doma ostajajo poredno.
Doma se ne učijo,
ampak se lovijo
in na glas kričijo.
Ko pa pride test,
močno stisnejo pest,
ker se niso učili,
so si ena zaslužili.

Larisa Milek, Tara Vranič in Klara Markovič, 4. r.

Bolje sodelovati kot se prepirati

Nekoč sta živela bratec in sestrice, ki sta se prepirala in dražila drug drugega. Sestrice je bila Ana, ki je bila zelo pametna. Bratec pa Rok, ki je bil zelo spreten in zvit. Ko sta delala domačo nalogo, sta se skrivala, tudi drug drugemu radirke in zvezke. Nekega dne sta imela za domačo nalogo poiskati storž. Sestrice je takoj vedela, da na smreki raste storž, zato je pohitela k smreki. Hotela ga je vzeti, a ga ni mogla doseči. Bratec pa ni videl na katerem drevesu raste storž, zato ga ni našel. Tako sta prišla domov brez storža. Sklenila sta, da skupaj najdeta storž. Sestrice je bratcu pokazala, kje rastejo storži in bratec je splezal na smreko in odtrgal storž. Ob tedaj se nista več prepirala, ampak sta vedno sodelovala.

Nika Kuzma, 4. r.

Bil sem cesar

Pred mnogo leti sem bil cesar. Oboževal sem grad in vse, kar je spadalo zraven. Ni mi bilo mar za moje vojščake, za meščane, niti ne za hiše, v katerih so živeli. Glavno je bilo, da je bil moj grad najlepši in največji. Ker je bil grad star in majhen, sem želel zgraditi največjega. In tako sem v mestu spoznal dva zidarja, ki sta mi povedala, da zidata najboljše in najhitrejše. Pa ne samo to. Njuno zidanje ni videl vsak. Videli so le pametni. Tisti, ki niso sposobni za opravljanje svoje službe, in tisti, ki so neumni kot noč, tega ne vidijo. In tako se je začelo. Dal sem jima nekaj denarja vnaprej in dal sem pripeljati najboljšo opeko in material za gradnjo. Ko sta tako zidarja delala že teden dni, sem na ogled poslal svojega ministra, ker sem ga imel za pametnega. Zidarja sta ga povabila, naj pogleda nove sobe, novo teraso in bazen. Minister ni videl ničesar. Ker se je ustrašil, da je neumen in da bo ostal brez službe, je delo zelo pohvalil. Moral sem dostaviti še nekaj opeke in materiala. Po nekaj dneh sem na ogled poslal še drugega ministra. Tudi on se je vrnil ves začuden, a je pohvalil delo zidarjev. Bližal se je čas otvoritve. Meščani so se zbirali. Vsi meščani so hvalili, kako lep in mogočen je grad. Jaz pa nisem videl nič. Rekel sem si: »Sem neumen kot noč!« Iz množice ljudi se je oglasil strah in zavpil: »Saj ni nič. Le trava in grmovje. Gradu sploh ni.« S tem smo se strinjali tudi meščani. Sam sem videl, da imajo prav tudi meščani. Zdržal sem do konca odprtja. Zidarja pa sta na veliko odpirala vrata, ki jih ni bilo.

Luka Žvab Balant, 6. r.

Bila sem cesarica

Nekoč pred davnimi časi je živela cesarica. Zelo so jo zanimale živali. Pred palačo je imela zgrajen pašnik, ki je bil velik približno tako kot palača. Na pašniku je imela ovce, koze, krave, konje, osle, mačke, prašiče, kokoši ... Samo psa ni imela.

In nekega dne se je zgodilo nekaj zelo zanimivega. V mesto sta prišla dva zelo prebrisana popotnika. Za na pot si nikoli nista vzela denarja. Vedno sta ga nepošteno zaslužila. In takrat sta si ga tudi. Naredila sta nekaj plakatov in na njih napisala, da prodajata prečudovitega psa in, da če psa ne vidite, niste sposobni za svoje delo. Ko sta končala z lepljenjem plakatov, je do njiju pritekla cesarica. Cesarica ju je lepo prosila, če ji prodata psa. Popotnika sta se nasmehnila in rekla, da z veseljem. Za zameno sta prosila za prenočišče. Cesarica je privolila in komaj čakala na jutri. Še zaspati ni mogla. Tako je poslala pošteno ministrico, da bi pogledala, ali popotnika hranita psa ali že lepo dremuckata. Ko je ministrica povedala, da psa sploh ni, se je spomnila, kaj sta rekla popotnika. Tako je začela hvaliti psa in gledala v prazen nič. Cesarici je povedala, da je pes prečudovit. Cesarica je od sreče zaspala. Zjutraj je napočil čas, da cesarica dobi svojega psa. Ko sta ga popotnika pripeljala, je cesarica debelo pogledala. Čez nekaj časa je cesarica prijela psa in se z njim odpravila v mesto. Zvečer je vse člane mesta obvestila, da bodo naslednji dan lahko videli njenega psa. Zjutraj je ponosna dvignila glavo in šla po rdeči preprogi pokazat svojega psa. Vsi meščani so hvalili psa. Nenadoma pa je eden izmed otrok rekel, da psa sploh ni. Najprej je bila tišina, nato pa so še drugi začeli govoriti, da psa sploh ni.

A cesarica je preslišala in odšla naprej. Popotnika sta dobila denar in odšla kdo ve kam.

Nuša Prijanovič, 6. r.

Cesarjeva nova oblačila (nadaljevanje)

Ko pa so ljudje odšli, je cesar zagledal malega dečka po imenu Ostržek. Spoznal je, da se bolj zanima samo za svoje obleke kot pa za ljudi. Ta deček je bil brez staršev, bil je revež.

Cesarju se je Ostržek zasmilil in ga je vzela za svojega sina. Cesar se je oblekel v oblačila, ki ga je že imel na sebi in se odšel od hiše do hiše opravičit ljudem.

Spoznal je, da niso pomembna samo oblačila, ampak kako se zanima za svoje ljudi in jim pomaga.

Cesar pa ni več cenil novih oblačil, temveč ljudi. Sleparja sta hotela pobegniti, ampak so jih ujeli in zaprli v ječo.

Vsi so se sedaj družili s cesarjem in živeli so srečno do konca svojih dni. Še posebej pa Ostržek, ki je dobil družčino, dom, poln ljubezni ter topline.

Katja Gorše, 6. r.

Moja skrb za živali

Sem velika ljubiteljica živali. Ker so to moji stari starši vedeli, so mi za god kupili psa. Ime mu je Taj. Njegova pasma je ši-cu. Za to pasmo je značilno košato telo in rahlo zvit repek. Taj se rad igra, a najraje je. Rad ima otroke. Vsak dan mu zamenjam vodo in mu prinesem hrano. Tudi na sprehode ga peljem, a se pogosto zgodi, da ga kdo zamenja za muco. Kadar me ni doma, zanj poskrbi moja teta. Taja imam zelo rada in sem vesela, da ga imam.

Kaja Deržaj, 6. r.

Moja skrb za živali

Doma imam mucka po imenu Boni. Z njim se igram, ga hranim in rešujem z visoke višine. Hranim ga tako, da mu v posodico natresem brikete, nalijem mu vodo, včasih tudi mleko. Če pa grem kam, gre za menoj. Imam ga zelo rada in upam, da bo še dolgo moj muc.

Katja Gorše, 6. r.

Volk in sedem otrok

Nekoč so živeli otroci. Bilo jih je sedem. Starejšim je bilo ime Žiga, Žan, Luka, Martin, Nina, Domen in najmlajšemu Kristjan. Nekega dne se je Sabina odpravila na travnik, da bi nakosila nekaj trave. Kmalu za tem je na vrata potrkal. Kdo je, so rekli. Sabina sem, je odgovorilo. Ne pa nisi ti, to ni Sabinin glas, so rekli. Tadej je šel v trgovino in kupil kredo, potem jo je pojedel. Potem pa je še šel k mlinarju po moko. Moko je namazal po roki, da je bila bela. Ko je na vrata spet potrkal, so vprašali, kdo je. Jaz, Sabina je reklo. To je res njen glas so rekli, pokaži še roke. Tudi roka je bela kot Sabinina, so rekli. Ko so odprli vrata, je Tadej pojedel vse otroke, razen najmlajšega, ki se je skrnil v stolpno uro. Ko je Sabina prišla, je Kristjan skočil iz ure in stekel do Sabine. Vprašala je, kje so ostali. Kristjan je

rekel, da jih je Tadej pojedel. Kje pa je? Je vprašala. Tam pri drevesu počiva, je Kristjan odgovoril. Sabina je vzela škarje in šla sta k Tadeju. Sabina je razrezala trebuh in en po en so poskakali ven. Nato so na hitro Tadeju v trebuh nametali veliko kred. Ko se je Tadej zbudil, je bil žejen, zato je šel pit. Ko se je napil, so se krede razmočile in Tadej je imel piskajoč glas. Vsi so se imeli lepo. Edino Tadej je bič žalosten zaradi piskajočega glasu.

Domen Rožman, 6. r.

Čudežna knjiga

Nekoč je v majhni vasici živela revna vdova z hčerko, ki je zelo rada brala. Hčerka Lotka je bila skromna, zato so jo imeli vsi radi. Nekega dne je prišel do njune hišice pes, ki je govoril. Dejal jima je, da je izgubil dom, saj je živel pri hudobni čarovnici Kakaduki, ki pa je zaradi prevelike količine čaranja umrla. Lotka ga je sprejela v svoj domek, saj je bila osamljena, ker je bila njena mati hudo bolna in je samo ležala. Nekega dne je šla Lotka v mesto po hrano. Ko je prišla domov, je zagledala mamo, ki je mrtva ležala na tleh. Lotka je bila zelo žalostna. Pes jo je tolažil in se igral z Lotko. Naslednji dan je Lotka na mizi zagledala knjigo, ki je čarala. Zaželela si je, da bi dobila prijazno mamico. Čez nekaj trenutkov se je prikazala hudobna čarovnica Dodidada. Lotka je bila razočarana, saj je izvedela, da ji je to knjigo podtaknila Dodidada. Čarovnica jo je zbadala celo življenje. Lotka je bila obupana, zato je zbežala od doma. Pes, ki pa je bil dobrega srca, je s seboj vzela knjigo in jo spremenil v čarobno knjigo, ki je znala govoriti. Knjiga je Lotki pričarala udobno življenje v vili. Lotka je bila zelo srečna, saj je imela prijetno družino, čarovnica Dodidada pa je živela v skromni hiški, kjer je kmalu umrla.

Nina Rogina, 6. r.

Čudežna knjiga

Nekoč pred davnimi časi, za devetimi gorami, je živel mladi princ. Imel je lep, velik grad in ogromno kraljestvo. Princ je imel tudi eno knjigo z zlatimi platnicami, ki mu jo je zapustila mama. Vse dni je presedel v knjižnici in bral knjigo. A ta knjiga ni bila navadna knjiga pravljic. Če je hotel, da v pravljici nastopa čarovnica, je samo izrazil željo in je že bral sto pravljic o čarovnicah.

Seveda je nekaj časa posvetil ljudem, ampak se je zgodilo, da je nekega dne na ljudi čisto pozabil. Naslednje jutro knjige v knjižnici ni bilo. Odločil se je, da bo dal ljudem ogromno denarja, če mu povejo, kje je knjiga. Nekega jutra je na dvor prišla kokoš. Kraljevič jo je že hotel ugrabiti, ko je spregovorila. Povedala mu je, da je knjigo vzel hudobni velikan. Kraljevič je s svojimi vojaki takoj odšel za velikanom. Na srečo so tja prišli tisti hip, ko velikana ni bilo, a je kmalu prišel. Velikan mu je povedal, da hoče zlate platnice. Kraljevič je velikanu pustil knjigo, pod pogojem, da lahko pride brati, kadar se mu zahoče. Velikan je privolil. Kraljeviču je nato dal svojo knjigo, ki jo je že velikokrat prebral. Tako je imel svojo knjigo. Kraljevič nato ni več pozabljal na ljudi, temveč jim je znižal davke in vse je bilo, tako kot mora biti. Kraljevič si je našel še nevesto in sta srečno živela še mnogo dni. A se je zgodilo, da je knjiga, še preden so prispeli, porjavela. Kraljevič je zopet odšel k velikanu in vzel knjigo, velikana pa zasuje s kamenjem.

Kaja Deržaj, 6. r.

Nadaljevanje pesmi Barčica

Pluli so in pluli,
vsa morja so prepluli.

Neko jutro zbudijo se,
da so nasedli, zavejo se.

Ko stopijo na otok,
najdejo čudežen potok.

Od takrat uresniči se jim želja vsaka,
ki nobeni ni enaka.

Ni je želje, ki je potok ne bi uresničil,
še manj pa take, ki bi jo izničil.

Žiga Gašperič, 6.r.

Dva semaforja

Stala sta dva semaforja, Cene in Peter. Nekega dne Cene ničesar ne prenese. Ni vedel, katero luč naj prižge, zato je ožel možgane in prižgal rdečo luč. Ljudje so tako jezni, je rekel Peter, ker si prižgal rdečo luč. Cene se je tresel kot šiba na vodi, zato je prižgal zeleno luč. Ko so ljudje končno nehali kričati in so vozili naprej, je stal kot lipov bog. Peter ga je gledal, kot da je z neba padel. Še zdaj se Peter sprašuje, kako je odpravil težave z levo roko.

Katja Gorše 6. r.

Najstarejši sin

Nekoč pred davnimi časi je na koncu vasi živel kmet. Imel je dva sinova. Oba sta prišla prav na kmetiji, še posebej pa ta starejši sin. Ime mu je bilo Pridnež. Vedno je pomagal, šel je v hlev, šel v gozd, »nakosil« travo ... Zato je tudi zamujal v šolo. A mlajšega sina sta starša imela bolj rada, saj je v šoli imel same petice in učiteljica ga je velikokrat pohvalila, saj ni nikoli zamujal v šolo. Nekega dne je Pridnež za rojstni dan dobil prstan. A ta prstan ni bil navaden, saj je imel čudežno moč. Ampak to je vedel samo on. Z njimi si je olajšal delo tako, da si je zaželel, da vse postori hitreje in da ne bi zamudil šole. Neko noč se je oče slabo počutil. Pridnež je v šoli povedal, da bo moral hoditi na pašo in opravljati opravila, ki jih je prej počel oče. Zaželel si je, da bi imel svojega pujsa, ki bi varoval krave na paši, da bi on delal druga opravila. In to se mu je uresničilo. Dobil je pujsa Pura. On je varoval krave, Pridnež pa je delal druga opravila. A vsak dan je bilo ena krava manj. Nekdo jih je kradel neopazno. Seveda sta to bila ta poredna škratek Škratek in Škratko. Pridnež je šel na njihov dom in rekel »Ker sta mi ukradla tri krave, mi bosta v zameno za to pozdravila očeta in se odselila, da ne bosta več delala škodo.« Škrata sta to tudi naredila in se odselila. Pridnežev oče je bil spet zdrav in Pridnež je končal šolo. Ko je bil malo starejši, je kuhal kosila, mu je enkrat padel lonec, počil je lonec in pravljice je konec.

Žan Maljevac, 6. r.

Moja skrb za živali

Doma imam psa. Ime mu je Max. Zelo pazim nanj. Z njim se igram, ga učim, z njim hodim na sprehod, menjam mu vodo, ga hranim, včasih pa tudi ponagaja. Imam ga zelo rada. Star je eno leto in je zlati prinašalec.

Lea Drab, 6. r.

Moja skrb za živali

Doma nimam hišnih ljubljencev, zato poskrbim za druge živali. Zvečer opazujem netopirje. Na spletu sem prebral, da se hranijo z metulji in pijejo vodo. Ob večerih zunaj pri garaži nastavim vodo in ulovljene mrtve metulje. Doma nimam psa, pa kljub temu vodo nastavim drugim psom. Čez dve leti bom dobil želve. Komaj čakam, da bom skrbel za njih. Kupil jim bom rakce, hranil jih bom tudi s solato z vrta.

Klemen Drenovec, 6. r.

Muca Copatarica in zmaj

Cesar se ni zmenil za vojake, meščane in družino. Zanimale so ga samo obleke. Šel je z ministri po ulici. Na sebi ni imel ničesar. Vsi ljudje so se mu smejali. Po predstavitvi nove obleke, je cesar naročil vojakom, naj pripeljejo sleparja. Vojaki so prijeli sleparja in ga dali v klet. Cesar jima je vzel vse, kar sta ukradla. Naslednji dan se je njegova hčerka igrala na vrtu. Nenadoma je prišel zmaj. On je mlado kraljično ugrabil. Kraljevič je to opazil. Naročil je vojakom, naj grede za zmajem. Vojaki pa so kar naprej spali. Cesar je odšel v klet, kjer sta bila sleparja in orožje. Sleparja sta cesarja prosila, če bi mu lahko pomagala. Cesar ju je odklenil in so vsi trije odšli k jami. Muca Copatarica ga je privabila s copati, ki mu jih je popravila. Zmaju so vzeli kraljično. Cesar jima je dal zlatnike in sleparja izpustil. Cesar je skrbel za mesto in družino. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Martin Štefanič, 6. r.

Lažnivec Jaka

Jaka je moj sošolec. Je zelo siten ter spačen, kar nam ni niti malo všeč. Jaka pravi, da mu gre vse na živce ter ko ga iz naše šole zagleda, se mu v želodcu obrne. On ni pošten fant, saj veliko stvari pridobi s komolci ter si po tiho govori, da naj ne ve levica kaj dela desnica. Ko pa zazvoni konec ure, učiteljica vsakič določi nalogo, ki pa jo ima on le redkokdaj, saj pove učiteljici že na začetku ure, da ne bo niti z mezincem mignil. Nekega dne pa sem se upognila ter mu lepo povedala, da, če bo se bo tako vedel še naprej, nikoli ne bo nič pod palcem imel. Ožel je možgane ter ugotovil, da govorim resnico ter se mi zahvalil, da sem ga spodbudila. Zvečer pa sva si pripovedovala pregovore, saj smo jih morali precej napisati za domačo nalogo. Tokrat se je zelo potrudil, saj jih je povedal ogromno. Najbolj sem si pa zapomnila pregovor kri ni voda, saj sem ga prvič slišala.

Nina Rogina, 6. r.

Pastirska

Nekoč sta živela dva pastirja, Jože in Tine. Bila sta dobra prijatelja. Skupaj sta se igrala, pasla krave. Nekega dne pa se je Tine prav čudno vedel. Jože ga je vprašal, kaj mu je in če ga luna nosi. Tine mu je povedal, da se je močno zaljubil v pastirico Betko. Tako se je vedel še nekaj dni. Nekega jutra pa je Tine prišel tako žalosten in nesrečen k Jožetu, da ga je ta vprašal, če je z neba padel. Tine mu je povedal, da se je Betka zaljubila v drugega. Toneta, ki je bil velik kot gora. Jožetu se je Tine zasmilil v srce in mu rekel, da mu bo pomagal pridobiti Betko. Ko sta se postavila pred Toneta, sta se zašla tresti kot šiba na vodi. Doma je Tine rekel Jožetu, da gre vse rakovo pot. Jože ga je potolažil in mu rekel, da ima še vedno prve noge. Jože je močno ožel možgane in se zagledal v Tineta. Rekel je, naj naredijo tekmovanje v pogumu. To so tudi storili. Tine je seveda zmagal. Ko mu je Betka dala vroč poljub, je Tinetovo srce začelo poskakovati in divje razbijati. Po tem tekmovanjem je Tine imel Betko za svojo. Pa tudi Jože si je kmalu našel dekle. Tako so vsi še naprej skupaj pasli krave.

Kaja Deržaj, 6. r.

Pisana ptica

Nekoč je bila prelepa pisana ptica. Vse ptice in ljudje so jo občudovali razen enega starega, grdega, debelega ptiča, ki je hotel biti lep kot pisana ptica. Zato se je odločil, da ji bo odtrgal 13 peres in si jih bo sešil na svoj kožuh, da bo lepši od nje. Pisana ptica je šla do zmaja in ga prosila: »Me segreješ z ognjem?« In zmaj jo je segrel. Ptič je bil ljubosumen, zato ji je ponoči vzel perje, ko je spala. Ko se je pisana ptica zbudila, je letela po zraku in vse ji je bilo nenavadno, zakaj je nihče ne občuduje. Nenadoma je videla ptiča, kako ga vsi občudujejo in je zagledala, da ima njena prelepa peresa. Čez nekaj časa so mu začela peresa odpadati. Pisana ptica jih je hitro pobrala in doma si jih je prišila na trebuh. Spet je bila prelepa ptica. Ptič pa je bil ves razočaran, bil je še grši in nobena ptica ga ni marala.

Klemen Drenovec, 6. r.

Prvi šolski dan

Tinček gre v 1. razred, zjutraj je vstal z levo nogo. Ko je prišel v razred, se je zagledal v čudovito dekle. Takoj se je zaljubil. Po pouku je Tinčka prišla iskat mama. Začudena je bila, zakaj je tako vesel. Nekaj mu leži na srcu, si je rekla. Ni odgovoril, kaj je narobe. Kmalu za tem so bile v šoli govorilne ure. Tinčkova mama je izvedela, da si je Tinček nekaj v srce zaklenil. Drugi dan je rekla učiteljica, da niti z mezincem ni mignil, ker je zaljubljen. Mama mu je rekla, da lahko dekle povabi k sebi domov. K Tinčku je prišla Dašica. V šoli je drugi dan naznanil, da njemu nihče ne seže do kolen. Ni vedel, da ima Dašica že fanta. Težave so mu zrasle čez glavo. In na koncu je Dašica postala bil Darkovo dekle.

Eva Kump, 6. r.

Trije fantje mladi

Po morju je plavala ladja, na ladji pa so bili trije mladi fantje. Iskali so otok, kjer bi se ustavili in si pripravili nekaj za pod zob, a jih je ujela nevihta. Ladjo je premetavalo sem ter tja. Nevihta je trajala celo noč. Ko so se zjutraj zbudili, so zagledali, da so pripluli na otok. Ko je šel en od fantov iskat drva za ogenj, je prišel v majhno vasico po imenu Maljevci. Takoj je šel v trgovino in nekdo je kuril časopis. Šli so na klopco, da bi pojedli. Dva sta jedla, eden pa je bral časopis ter zagledal oglas, v katerem je pisalo, da bi družina Cvitkovič rada posvojila 3 otroke. Takoj so odšli na tisti naslov. Družina jih je bila zelo vesela in z veseljem jih je vzela medse. Tako so sedaj zelo zelo srečna družina.

Žan Maljevac, 6.r.

V začarani deželi

Nekoč je v začarani deželi, pod smrekovim gabrom, živel palček Smuk. Imel je zelo rad živali in ljudi, zato je vsem rad pomagal.

Imel je čudovit prstan, s katerim je začaral vse, kar je hotel. Ko se je sprehajal po gozdu, je srečal deklica, ki je bilo jokala. Vprašal jo je, zakaj joče. Odgovorila je, da se je izgubila. Palček je zavrtil prstan in ob deklici sta stala njen oče in mama. Deklica je bila zelo vesela, zato je palčku dala poljub. Deklica in njeni starši so odšli, palček pa se je nato ulegel na mah in zaspal. Čez nekaj časa je palček zaslišal jok. Odhitel je pogledat, kaj se je zgodilo. Tam je zagledal čarovnico, ki je pravkar odhajala, na tleh pa srnico z ranjeno nožico. Palček jo je vprašal, kaj ji je. Odgovorila je, da ji je čarovnica ranila nogo, ker je jedla travo z njenega vrta. Palček je s prstanom pozdravil nožico in srnica se je zahvalila in odskakljala naprej. Palček je odšel do čarovnice in jo s prstanom spremenil v prah in grad podrl. Od takrat vse živali živijo v miru .

Naja Gorše, 6.r.

V začarani deželi

Nekoč so v začarani deželi živali posebni ljudje. Ti ljudje so bili posebni, ker so imeli posebne moči. To je bila tudi nenavadna dežela, saj so živali hodile v hišo, sebi po zajtrk, in če je kmet ukazal traktorjem, naj sami orjejo, so to tudi počeli. A na koncu vasi pa sta živela dva čudna dečka, po imenu Zličko in Vilčko, Pri kosilu sta namreč uporabljala: Žličko je uporabljal tri vrste žlic, Vilčko pa tri vrste vilic. Ko je šel Žličko zjutraj v hlev nahraniti žival, mu je krava rekla, da je prejšnjo noč videla čarovnico. Zličko se je hotel prepričati in je zvečer odšel v hlev ter zagledal čarovnico Beto. Hotel jo je prestrašiti, a ga je ta odpeljala v svoj grad. Ko je za to izvedel Vilčko, je odšel v hlev in vprašal, kaj se je zgodilo. Kravamu je vse povedala in rekla, da je pozabila prstan. Ko si ga je nadel in si kaj zaželel, se ti je to uresničilo. Vilčko si je zaželel, da bi prišel na grad in rešil Zlička. Ko je prešel na grad in hotel rešiti Zlička, ga je čarovnica opazila in začarala, da se je pojavil doma. Nato je še začarala, da ljudje niso mogli iz hiše. Ker je imel Vilčko prstan, je lahko to prekinil. Spet je odšel na grad in rešil Zlička. Skupaj sta odgnala čarovnico, si prisvojila grad, ga uredila in tam živela. Čarovnica je odšla neznano kam, onadva pa sta srečno živela do konca svojih dni.

Žan Maljevac, 6.r.

V začarani deželi

Nekoč je v prelepi deželi živelo veliko bogatih družin. Bili so tako bogati, da so denar in zlato metali kar po cesti. Vsaka družina je imela čarovnico, ki je ustrahovala reveže. V sosednji deželi pa je živela ena sama revna družina. V njej sta bila oče in sin. Očetova žena je bila hudo bolna in je umrla pred sedmimi leti. Sin ni hodil niti v šolo, ker niso imeli denarja. Dobro da so imeli vsaj psa, saj jim je prinašal pošto in pripovedoval novosti. Doma so imeli tudi 13 kokoši, ki so na dan znesle 7 jajc. Jajca sta prodajala, da sta imela vsaj za kos kruh. Nekega jutra sta šla nahraniti kokoši, a sta zagledala samo debelo lisico. Oče ji je brž razrezal trebuh in ven so priskakljale žive kokoši. Nato pa je zagledal zlato zapestnico in jo brž potegnil ven, lisici pa je nametal blato in ji ga sešil. Ogledoval si je zapestnico ter ugotovil, da je čarobna. Zaželel si je, da bi dobil delavno ženo ter da bi živela na veliki kmetiji. Ko se je naslednji dan zbudil, je videl, da se mu je vse uresničilo. Bogate družine so postale revne in so živele v skoraj porušenih hiškah, revna družina pa je postala bogata, a se ni bahala, zato pa so živeli srečno do konca svojih dni.

Nina Rogina, 6. r.

Zaspana kraljična

Nekoč, pred davnimi časi, je živela kraljična v zelo lepem gozdu. Kraljična je živela s svojim očetom. Mama ji je že umrla, ko je bila stara šest let. A blizu gradu v gozdu je živela nesramna in zelo grda čarovnica, ki je hotela kraljičino čarobno palico. Z njo je lahko začarala marsikaj. Nekega dne je kraljična opazila, da nekdo zelo grdo hodi okoli gradu s svojim mačkom. Kraljična je spoznala, da je to stara in grda čarovnica iz gradu s svojim zmajem, ki ga je začarala v mačka. S svojim mozoljastim obrazom je pogledala v kraljičino sobo in videla, da jo kraljična gleda, ona pa je hitro zaprla okno in odhitela k očetu vse povedati. Odšla sta pogledat in jo res opazila. Ko je čarovnica videla, da jo gledata, je vzela metlo in odletela h kraljični. Začarala jo je, da je zaspala. Njen oče je takoj vzel čarobno palico, zaprl okno. Slišati je bilo čarovnico, kako se je smejala na ves glas. Njen maček je začel skakati, da bi kaj videl, a od tega ni bilo nič. Na srečo je bila čarobna palica na varnem, skrita v omarici. Čarovnica se je naveličala čakati in odšla v gozd. Zelo je bila jezna, da ni vedela, kje ima metlo, čeprav jo je držala v rokah. Že nekaj tednov kralj ni mogel govoriti s kraljično, ker je spala. Kmalu je nekdo potrkal na vrata in kralj je takoj odprl. Zagledal je

lepega mladeniča, ki je ljubil kraljično. Mladenič je vprašal, kaj se dogaja v tem gradu. Kralj mu je vse povedal in zato sta odhitela v sobo kraljične. Mladenič jo je poljubil, da se je spet vrnila čarovnica in zajokala. Mladenič jo je objel in povedal, da ji ne bo nič storila. Ker pa čarovnici spet ni uspelo pridobiti čarobne palice, ni več prenašala tega gradu. Minil je mesec in kraljična je še naprej samo spala. Kralj je mladeniču pokazal, kje skriva čarobno palico. Vzela sta jo in izrekla takšno čarovnijo, da se je prikazala čarovnica in odčarala kraljično v normalno dekle. Kmalu jih je čarovnica pustila in nikoli več se ni zmenila za čarobno palico. Kralj, mladenič in kraljična so čarovniško hiško spremenili v drevesa in vsi trije v gradu so živeli srečno in še dolgo, dolgo dni.

Katja Gorše, 6. r.

Diamant

Nekoč na neki gori so živela tri ljudstva. Med seboj so se dobro razumela. Potem pa je prišla vročina in suša. Prva ljudstva, ki je bilo največje, se je umaknilo daleč stran za boljše preživetje. Druga skupina močnejših ljudi je hotela ubiti tretjo, najmanjšo in najšibkejšo skupino dobrih ljudi. Še pred nočjo so planili močnejši na šibkejše. Potem so jih pobili. Ostala živa polovica je pokleknila na kolena in začela jokati. Debele, svetleče solze so padale na suha tla. Tam kjer so solze ležale, so zrasli svetleči diamanti. Kdor je pogledal v diamant, je oslepel. Še danes, tam kjer je tista gora in tam pod vsako zemljo so diamanti, ki čakajo na nas. Le hudobneži z diamantom nesrečo dobijo.

Veronika Plut, 7. r.

Osel gre samo enkrat na led

Nekoč je živel medved. Doma je imel ovce. Vsako jutro jih je moral odpeljati na pašo. Preštel jih je vsak večer, če bi kakšna manjka. Nekega dne je medved odpeljal ovce na pašo. Medved je srečal gospoda Zajca. Zajec ga je vprašal, če tudi njemu manjkata dve ovci. Seveda je tudi gospod Zajec imel ovce. Medved je spet štel svoje ovce. Njemu so manjkale celo štiri ovce. Oba sta se spraševala, zakaj jih toliko manjka. Sprehodila sta se okoli pašnika in nekaj metrov dlje sta videla šest mrtvih ovac pri ograji. Spraševala sta se, zakaj so vse umrle. Mislila sta, da jih je kdo prišel obiskat in še umoril. Vsak dan jih je manjkalo več. Cel kup jih je bilo pri ograji. Pomislila sta, da je morda kriv električni pastir. In res. Zajec se je dotaknil električnega pastirja. Streslo ga je. Zdaj sta vedela, kdo je kriv. Ovce so ugriznile v električnega pastirja, streslo jih je in potem ... konec

življenja. Oba sta električnega pastirja umaknila in postavila navadno železno ograjo. Tako ni mogel nihče izgubiti ovac, razen če so poginile. In zdaj sta si oba za vedno zapomnila, da električnega pastirja ne bosta več postavila.

Edita Juršak, 7. r.

Lisica in kozel (basen)

Bilo je pozno ponoči. Ljudje v vasi so spali. Lisica je stikala med hišami in iskala hrano. Prišla je do vodnjaka in padla vanj. V vodnjaku je bilo malo vode, utopiti se ni dalo, ven iz njega pa tudi ne. Iz hleva je pobegnil kozel. Tudi on se je potepal po vasi. Pogledal je v vodnjak. Zagledala ga je lisica: »Oj, kozliček, pridi k meni, tukaj je tako hladna vodica.« Kozel je skočil v vodnjak in poškrpil lisico. »Kozel neumni, še skočiti ne znaš.« Lisica je skočila kozlu na hrbet, s hrbta pa na prostost. Kozel je bil ujet v vodnjaku. Meketal je in meketal. Slišal ga je njegov gospodar. Prinesel je lestev in rešil kozlička. Kmet mu je rekel: »Ti moj bedaček, zapomni si, da osel gre samo enkrat na led.«

Ana Pavlinič, 7. r.

Lepa beseda lepo mesto najde

Nekega dne je v majhnem gozdu, v katerem je bilo neurje, v drevesu živela veverica Pikica. Ko je šla zapret okno hiške, je videla zunaj na mrazu užaljeno miško. Povabila jo je v hišo in jo vprašala po imenu. Miška ji je odgovorila, da ji je ime Nikica. Pikica je Nikici podarila hrano in toplo udobno posteljo. Potem sta zaspali. Ko je bil čas poletja, si je miška Nikica zgradila hiško. Miška Nikica je povabila veverico Pikico na slastne lešnikove piškotke. Nikica se ji je tako zahvalila kot še nikomur. Tako sta živeli miška Nikica in veverička Pikica srečno do konca svojih dni.

Kristjan Metež, 7. r.

Lev in tiger

Še pred nočjo si je šel tiger iskat večerjo. Tekel je mimo rek, dreves in ogromnih živali. Potem pa je zagledal lepo sončno divjo svinjo. Po tihem se ji je malo približal. Potem pa planil v tek, da bi jo zgrabil. Tekel je in se spotaknil ob debelo vejo in padel na tla. Svinja je zbežala. Tiger je stokal: »Kako boli, kako sem lačen.« Nekaj časa je ležal v travi, potem se je počasi in s šepanjem odpravil proti domu. Med potjo je zagledal leva, ki se je požrešno nažiral tuje hrane. Ustavil se je in ga malo prosil: »Prijatelj dragi, poškodoval sem se in nisem si ulovil hrane, Bi mi hotel dati vsaj malo mesa?« Lev pa je planil v smeh: »Ti je svinja zlomila nogo? Ha, to je moja hrana, samo moja! Z nikomer je ne delim! Svojo si pa pojdi kar sam iskat!« Tiger je povesil glavi in se odpravil stran. Ampak ne proti domu, drugam, neznano kam. Lev je še vedno tak, da bi mu krona padla z glave, če bi komu pomagal oziroma, da bi sam kaj naredil ali si ulovil hrano. Vedno se je in se bo počutil kot kralj.

Veronika Plut, 7. r.

Junaki med bajeslovnimi bitji

Pričela se je nova vojna. Petrovič se je spraval v napad. Ni mu šlo ravno dobro, ker so ga sovražniki ranili. Vili se je smilil in vseč ji je bil, zato ga je prišla zdraviti. Ko je bil junak že pri sebi, so sovražniki obkolili stavbo, v kateri sta bila on in vila. Na oknu se je prikazal mišičnjak. Govorili so mu Odisej. Bil je zvit in prebrisan, zato je hotel okoli stavbe nastaviti dinamit in jo porušiti. Ko pa je zagledal vilo v hiši, je preklical rušenje in ukazal, naj vlomijo ter aretirajo vilo, vojaka pa ubijejo. Ko so odprli vrata, se je vila ustrašila in vse postrelila. Odisej pa je čepel za oknom in se čudil. Vila je zatem odšla, ko pa je videla Odiseja, ki opazuje skozi okno, je ustrelila tudi njega. Umrl je. Petrovič se je zaradi sanj veselo prebudil in odšel v gozd. Tam je kot v sanjah srečal vilo. Vila ga je že od daleč zagledala. Počasi sta se približevala. Vila je ljubila Petroviča in Petrovič je ljubil njo, zato ste se poljubila. Vila je prekršila zakon, zato se je spremenila v navadno deklico. Zaljubljenca sta začutila tresenje tal. Pred sabo sta zagledala velikana z enim očesom, ploščatim nosom in sršečo obrvjo. Velikan jima je sledil vse do Odiseja. Bil je požrešen, zato jih je hotel pojesti. Vila ga je hotela ustreliti, a ni imela pištole. Petrovič pa je hitro aktivirati bombo, ki jo je našel na poti, jo vrgel v

pištolo in ustrelil velikana v srce. Velikana je razneslo in zato je umrl. Petrovič in vila pa sta srečno živela do konca svojih dni.

Miha Babič, 7. r.

Junaki med bajeslovnimi bitji

Vila je skrivoma obiskala junaka Petroviča. Srce ji je razbijalo, ko ga je opazovala in božala, a Petrovič je ležal nezavesten. Vila mu je nežno previjala rano, a Uskok se ni prebudil. Nekoč pa je opazil, da ga nekdo obiskuje. Nekega dne se je odločil, da se bo pretvarjal, da spi, saj bo le tako ugotovil, kdo ga je zdravil. Spoznal je, da ga je zdravila deklica, v katero se je zaljubil. Čez nekaj časa je deklica odšla. Stekel je za njo v goščavo. Opazoval jo je, ko se je umivala v bistrem potoku. Spoznal je, da je njegova ljubljenska mila. V gozdu pa je takrat pasel ovce Polifem. Zagledal je vilo, bila je vseč tudi enakemu velikanu. Obšle so ga hudobne misli. Razmišljal je, kako bi krasotico požrl. Na nebu pa je bil buden bog Zevs, ki je bil velikokrat tudi dober. Nagovoril je grškega junaka Odiseja: »Odisej, reši vilo pred zlobnim Kiklopom. »Grški junak je stekel k potoku, tudi Petrovič se je pognal k vodi. Polifem se je prestrašil obeh junakov. Posebno se je bal Odiseja, kajti slišal je za njegovo moč. Petrovič in vila sta se poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Ana Pavlinič, 7. r.

Kako ste nastali vetrovi v Sloveniji?

Nekoč v Sloveniji ni bilo niti ene najmanjše sapice, kaj šele vetra. Slovenci so se čudili. Po svoje je bil veter le uporaben. Bili so tudi malce ljubosumni na druge dežele, saj le v Slovenijo ni pihalo. Neki mladenič Janez je šel s trebuhom za kruhom, da bi v Slovenijo prinesel veter. Odšel je v Avstrijo ter vdihnil veter in tudi kihnil. Ko je zopet kihnil, je šel za njim veter. Tako je hodil vse do Slovenije in seveda v Slovenijo prinesel veter. Tako lahko še dandanes slišimo, ko kdo kihne, se zunaj zibljejo drevesa in veter zavija.

Eva Puhek, 7. r.

Lepa beseda lepo mesto najde

Lepa beseda lepo mesto najde je pregovor, za katerega lahko rečemo, da to še zdaleč drži, kot na primer tale primer:

Muha in medvedka se odpravita študirat. Učiteljica Sova ocenjuje vedenje vseh učencev in jim daje ocene, dobre pa tudi slabe. Tako muha, ki se ji ne ljubi učiti, če pa se že, se uči vse tako hitro in površno. Muho ima Sova na piki, ker vedno blebeta, se ne trudi niti malo in misli, da bo dobila vse brez truda. Medvedka pa se uči in se trudi.

Sova pove ocene. Medvedka dobi zaslužen pet, Muha pa dve. Tako medvedka še zasluži denar, Muha pa se še vedno gubi in študira. Srečo ima, da le ni muha enodnevnica.

Eva Puhek, 7. r.

Odisej na Kozjem otoku

Odisej in njegovi vojaki so po pobegu z otoka velikanov zelo dolgo pluli po morju. Pluli so že sedem dni in sedem noči, a niso naleteli niti na en samcat otok. Začelo jim je zmanjkovati hrane in vsi so bili utrujeni zaradi veliko neprespanih noči. Neke noči so se ozirali v temno zvezdnato nebo. Prosili so bogove za pomoč pri iskanju kopna. Bog Pozejdon je slišal Odisejevo prošnjo. Nad morjem je zašumel ogromen vodni vrtinec. Odisej in njegova vojska so se ustrašili vrtinca in pobegnili v notranjost ladje. Vrtinec je ladjo vrtel in jo premetaval zdaj na to, zdaj na ono stran. Čez nekaj ur se je vrtinec umiril in ladjo lahkotno, počasi položil nazaj v morje. Tudi ko je ladja spet plula, si ni noben vojak, niti Odisej, upal nazaj. Mislili so, da se bo vrtinec spet prikazal in jih metal po zraku. Kmalu po viharju so zaspali, saj jih je vrtinec zaradi premetavanja utrudil. Zjutraj je spečega Odiseja in njegove pajdaše prebudil velik trušč. Vsi so prestrašeni prišli pogledat, kaj naj bi pomenil trušč. Ko so prišli ven, jih je na ladji čakalo veliko presenečenje. Krov na ladji je bil popolnoma uničen. Vsa jadra so bila raztrgana, jambora ni bilo nikjer. Krmilo je bilo presekanjeno na pol. Odisej se je odločil, da bo malo raziskal otok, čeprav so tovariši nasprotovali. Odisej se je odpravil raziskat otok in s sabo vzela še tri tovariše. Prehodili so velik hrib in zagledali velik pašnik, na katerem se je pasla drobnica. Zraven pašnika so zagledali veliko in visoko drevo, na katerem je bila tabla z napisom: »Kozji otok«. Med pastirji je

živel volkodlak. Vsak dan je požrl pet ovc. Pastirji niso vedeli, kako bi premagali volkodlaka. Zelo so se razveselili junaka Odiseja, kajti slišali so o njegovi neizmerni moči. Prosili so ga, naj prežene hudobnega spaka. Grški vojaki so se skrili med skale in čakali požeruha. Tri dni so mu sledili, končno so odkrili bivališče.

Ana Pavlinič, 7. r.

Odisej se vrača

Vila in Petrovič sta se zaljubila. Ko je Petrovič sanjal in rekel, če ga ne more ozdraviti v treh dneh, se bo ubil. Vila ga je ozdravela. Odšla je domov in Petrovič jo je zasledoval. Petrovič je videl vilo, kako se kopa, potem je šla vila ležat pod lipo. Petrovič je šel k njej in jo poljubil. Vila je postala deklica. Petrovič je ni nikoli pustil same. Nekega dne se je nenadoma prikazal velikan. Ime mu je bilo Polifem. Vzel je deklico in odšel v Gorjance. Govoril ji je, naj ga ozdravi. Deklica mu je rekla, da ga ne more. Vrgel jo je v kletko. Petrovič je vzel meč in šel za njo. Čez tri dni je Petrovič prišel na Gorjance. Deklica je kričala na ves glas in Petrovič jo je slišal. Tekel je na vso moč. Prišel je do nje, ji odprl kletko in sta odšla. Polifem se je postavil na pot in Petrovič je povlekel svoj meč in ga zapičil v velikana. Začel je umirati. Takrat je prišel Odisej. Ko je Odisej videl, da je Petrovič ubil Polifema, je dobil veliko denarja. Petrovič in deklica sta živela v svojem gradu srečno do konca svojih dni.

Kristjan Metež, 7. r.

Osle gre samo enkrat na led

Bila je topla jesen. Medvedja družina, ki so jo sestavljali mama medvedka, oče medved in trije mali medvedki, so že od jutra pospravljali svoj brlog in iskali hrano po gozdu. V shrambi so že imeli polno orehov, lešnikov, pa tudi nekaj zelišč, ki jih je nabrala mama medvedka. Pozimi je vedno kuhala zeliščni čaj, ki so ga mali medvedki s slastjo popili. Zelo radi so si ga posladkali z medom, ki so jim ga prinesle čebele. Dogovorjeni so bili, da jim ne porušijo čebelnjaka in ukradejo ves med. Ta dan so se trije mali medvedki igrali blizu sadovnjaka, v katerem je stal prečudovit barvni čebelnjak. Med igro so opazovali delovne čebelice. Najmlajšemu medvedku je začelo v želodčku ropotati. Bil je lačen in strašno si je zaželel sladkega medu. Kljub svarilu ostalih dveh je odracal do čebelnjaka in začel s taco kopati po panjih. Čebelice so ga prosile, naj neha. Vendar medvedka

to sploh ni zanimalo. Še naprej se je basal z medom in prevračal panje. Čebele so se razjezile in ga za kazen napadle. Brenčale in pikale so ga okoli ušes in po obrazu. Medvedek se je otepal, vendar so zmagale čebele. Ves otečen je stekel do potoka, kjer si je dal obkladke na obraz. V joku se je opravičeval čebelam. Vendar posledice njegovega dejanja so bile že tu. Za to zimo čebele medvedji družini niso pripravile medu. Zaradi nepremišljenega dejanja malega medvedka je cela medvedja družina ostala čez zimo brez medu. Mali medvedek pa je obljubil, da tega ne bo več nikoli naredil, sicer pa »Osel gre samo enkrat na led.«

Maja Šterk, 7. r.

Osel gre samo enkrat na led

Nekoč je živel osel po imenu Cipotot. Imel je brata Camfonta. Vedno je govoril, da se ničesar ne boji. Nekega dne sta šla na pašnik in tam sta se pasla. Videla sta ovce in koze, ki so šle na goro se past. Šla sta za njimi. Nista jih mogla dohiteti. Ostala sta sama na poti. Zavila sta na napačno pot in se znašla v gozdu. Bilo ju je strah. Slišala sta strašno zavijanje in tuljenje volkov. Strah ju je bilo. Čez dve uri sta končno zaspala. Zjutraj ko sta se zbudila, sta iskala pot domov. Odšla sta do potoka in tam srečala medveda, ki ju je hotel pojesti. Na srečo je prišel lovec in ustrelil medveda. Lovec je bil njun izgubljeni stric. Pred petimi leti se je njihov stric po imenu Atalof izgubil v gozdu. Tako sta bila srečna, da imata nekoga bližnjega ob sebi in nekoga, ki pozna okolico. Odpeljal jo je v njegov dom. Bil je odgovoren. Za večerjo so pojedli medveda in šli spat. Stric je šel na zrak. Kar iznenada je izza grma skočil volk in pojedel strica. Zjutraj, ko sta se zbudila, sta ga iskala in ga našla pred hišo mrtvega. Strah ju je bilo. Osel Ciptop se je tako bal, da se je sam sebi čudil. Odšla sta na pot in čez nekaj časa sta se ustavila za počitek. Brat je šel izza grma pogledat, kateri sadež raste na njem. Ciptop ga je čakal in čakal, a ga ni bilo. Šel je pogledat in videl, da je njegov brat mrtev. Bilo ga je še bolj strah. Zdaj je bil sam, samcat. Našel je pot domov. Ko je prišel domov, je šel naravnosti v hlev, v svoj kotiček, kjer je stanoval. Druge živali so ga spraševale, kje se je tako dolgo obiral in kje ima brata. Povedal jim je o njegovi smrti. Vsi so bili žalosti.

Ciptop je spoznal, da se vsak česa boji in nikoli več ni šel nikamor, razen na pašnik.

Eva Švajger, 7. r.

Vila

Petrovič je bil junak, ki je živel med Uskoki. Bil je kristjan in ni pobijal ljudi, ki so bili kristjani, ampak le tiste, ki niso bili krščanske vere.

Nekega dne je bil v hramu in pil vivodino. Mimo hrama je šlo lepo dekle, ki jo je povabil k sebi. Poslušal jo je, kako modro govori. Gledal je njeno grlo, ki se mu je zdelo čudno. Petrovič se je vanjo zaljubil, prav tako tudi ona vanj. Kasneje pa je v deželo prišlo veliko nekristjanov, ki jih je junak pobil, a je kljub temu dobil hude rane. Zvečer, ko so vsi spali, je k njemu prišla vila, ga gledala, božala in povijala rane. Ni mu jih hotela takoj ozdraviti. Lepo ji je bilo, ko je bila sama z njim. Ni bilo sladkih deklet, ki bi mu sladko namigovala. Rane so se mu zacelile, prav tako so mu tudi bolečine ponehale, ampak ni mogel vstati zaradi slabosti. Hotel je vedeti, kdo ga zdravi, ker so bile rane zaceljene tako hitro. Zato se je zvečer delal, da spi. Videl je dekle iz hrama in takoj je pomislil, da je to vila. Nekega večera je govoril kot v sanjah, da se bo ustrelil, če se ne bo v treh dneh pozdravil. Ko je vila to slišala, ga je hitro pozdravila in šla. Naslednji večer ni prišla. Petroviča je zanimalo, kje je. Skočil je iz postelje in stekel iz hiše proti hramu. Pogledal je skozi okno in zagledal vilo, ki je sedela zraven drugega, lepšega, močnega moža. Bil je srdit, ko je videl, kako mu pošilja poljub od izhoda hrama. Napotila se je proti Petrovičevi hiši. Sledil ji je. Skril se je za bližnje grmovje. Ni minilo veliko časa, že je prišla vila iz hiše. Imela je zaskrbljen obraz. Tekla je v dolino. Mož ji je še vedno sledil. Odšla je v jamo, ki je Petrovič še nikoli ni videl, čeprav je bil tukaj velikokrat.

Za njo je šel še Petrovič. Ni hodil dolgo, ko ga je nekaj prijelo za ramo. Zagledal je velikana, samo z enim očesom, ki je izgledalo kot mlinski kamen. In nos je imel ploščat kot lopata.

»Nihče ne sme hoditi v Polifemovo jamo!« je rekel velikan. Takoj, ko je to izrekel, je Petroviča treščil na tla in ta je umrl. Pritekla je vila in zagledala ljubega na tleh. Zajokala je. Jezno je pogledala velikana in ga ustrelila naravnost v srce. Odšla je iz jame.

Pri drevesu zraven jame jo je čakal Odisej, mož iz hrama. »Se mi je zdelo, da nisi navadno dekle. Vila si!« je rekel. S solznimi očmi ga je ostro pogledala in ni ga ustrelila v roko ali nogo ali v srce, ampak v glavo.

Zbežala je kdo ve kam. Nihče je ni nikoli več videl.

Veronika Plut, 7. razred

Vila

Nisem se smela ne močiti in ne ljubiti. Imela sem prečudovite kodraste lase. Če je kdo opetnajstil naš zaklad, sem ga morala ustreliti. Bila sem vila, ki je bila zaljubljena v Petroviča, tudi sedaj sem še.

Srečala sva se v hramu, kjer je bil s svojo družčino, jaz pa z dekleti, ki so ga občudovali. Zadelo so ga v Turčini. Ponoči, ko je spal, sem šla v hram in ga zdravila, a ne tako, da bi ozdravel, saj je bilo lepo sedeti ob njem, a nikogar ni bilo, le jaz in on. Naslednjo noč sem šla k Petroviču preveriti, da ni nikjer nikogar, sem zagledal tovariša Odiseja. Nisem ga ustrelila, saj se ga nisem prestrašila. Milo me je prosil vode in kruha. Povedal mi je, da je na slovenskem morju pustil barko, in da hoče domov, a vse mu je kvaril Polifem, tisti orjak z enim očesom, veliko glavo kot kad. Trdil mi je, da ga hoče pojesti in da ga išče. Kar zaplakal je. Povedala sem mu za Petroviča ter da so vse vile odšle zaradi vojn, le jaz sem ostala, da sem čuvala zaklad. »Sam bog me je postavil sem,« sem rekla. Dala sem mu prenočišče v svoji hiški, saj drugih vil ni bilo. Sama sem šla do Petroviča, ko je rekel: »Samo še tri dni trpim, potem se ustrelim!« Še isti dan sem ga ozdravila. Ko sem po tiho odšla, me je videl. Nisem imela drugega, kot da mu bodem povedala vse o Vilah, Polifemu in tovarišu. Odšla sem k reki, se okopala in zaspala. Toda ustrelila sem ga. Takšne smo vile. Zaplakala sem, toda hitro sem ga poljubila, čeprav je bil mrtev. Ta ljubezen dela čudeže in zbudil se je brez kakršne rane. Zaslišalo se je pokanje - zopet vojna. Opazovala sem ga izza grmičevja. Bila sem jezna, jezna, jezna kot Zevs! Dovolj te vojne že enkrat! S puščicami sem postrelila vse barabe i vojne je bilo konec, konec. Vojaki so se čudili, od kod so vsi pomrli, a so se spozabili in šli popivat in veselit se v hram. Ostala sva s Petrovičem in Odisej je prišel. Zaslišala sem trušč. Bil je Polifem! Ujel nas je in nas spravil v njegov klobuk, velik najmanj dva metra. Ven nismo mogli. Bili smo jezni, jaz še posebej. Nisem mogla streljati. Porodila se mi je ideja. Atena mi jo je namignila. Velela sem Polifemu: »Polifem, izpusti me. Pokazala ti bom bisere, s katerimi boš kupil polno ljudi in jih pojedel.«

Res je. Izpustil me je. Odpeljala sem ga do biserov, se obrnila in mu v nogo izstrelila puščico. Bila sem jezna, pa še bisere si je hotel nabrati. Ucvrl jo je proti Hrvaški in se ni vrnil. Spravila sem Petroviča in Odiseja iz klobuka. Vedela sem, da ljubezen med Petrovičem in mano ne bo možna, toda vseeno sem šla po tej poti... Odisej je predlagal: »Pojdimo k meni domov. To vama bo za nagrado. Vila, tvoj dolžnik sem!« S Petrovičem sva odšla. Pozabila sem, da sem vila. Nisem

hotela biti več vila, le s Petrovičem sem želela biti. Ko me je poljubil, nisem ustrelila, po meni se ni več pretakal vilinska kri, temveč dekliška, človeška ... Zakaj? Ne vem. Mogoče zaradi ljubezni do Petroviča, ker sem premagala vojake ali Polifema. Mogoče pa, ker sem ubrala s Petrovičem. Čez nekaj mesecev sva se ustalila v Grčiji zraven Odiseja. O Polifemu nisem ničesar slišala. Slišala sem le, da vile pogrešajo eno izmed vil in da na Gorjancih ni več vojn. Na Gorjancih pa so našli sledi, podobne medvedjim šapam, ter velik klobuk.

Eva Puhek, 7. r.

Vila

Vila se je rada sprehajala mimo hrama. Tam je videla Petroviča, v katerega je bila zaljubljena. Nekega dne jo je Petrovič opazil in jo povabil v hram. Pogovarjala sta se in pila vivodino. Vili se je vsaka kapljica, ki jo je popila, videla, saj je imela prozorno grlo. V bližini hrama sta bila Odisej in Pelikan, bila sta prijatelja. V hram sta prišla na vivodino. Tam sta spoznala Petroviča in vilo. Postali so dobri prijatelji. Kmalu zatem se je začela vojna. Petrovič, Odisej in Pelikan so se priključili ostalim vojakom. Petrovič je v bitki trpel kar nekaj poškodb. Vila mu je vsak večer naskrivaj previla rane. Nekega dne, ko je bil skoraj buden, je ugotovil, kaj vila del. Pretvarjal se je, da spi in v spanju rekel: »Če se v treh dneh ne pozdravim, se bom ubil.« Vila se je prestrašila, zato ga je naslednji dan pozdravila. Nato se je šla okopat v reko. Petrovič ji je sledil. Medtem ko je ležala na travi, jo je poljubil. Vila ga je hotela ustreliti, vendar sta ravno takrat iz gozda prišla Odisej in Pelikan. Odisej jo je zgrabil za roko in jo zvil. Vila se je v trenutku spremenila v navadno dekle, saj je prekršila pravilo, ko se je pustila poljubiti. Vila in Petrovič sta srečno živela do konca svojih dni.

Maja Šterk, 7.r.

Zakaj ima leopard pege, hijena pa proge?

Predavnimi, davnimi časi v savani je živel leopard. Ta leopard se je zelo razlikoval od današnjih, saj ni imel peg. Nekega dne se je ta zver napotila v gozd, saj ji je bilo dolgčas. Capljala je po gozdu in poslušala ptičje petje. Nato pa zasliši tih glas, ki prihaja iz grma: »Hej, prijateljček, a lahko prideš sem?« Leopard pokuka v grmovje, zagleda majhno pegasto ptico - pegavko, ki gnezdi v grmovju. »Kako ti lahko pomagam?« vpraša leopard. Ptica zaprosi: »Uh ti dobri leopard! Že cel teden sedim tukaj lačna in nenaspana, ker čuvam jajca. A bi jih ti

lahko pazil do večera? Obljubim ti, da ti potem tudi dam darilo in dobro poplačam.« Leopard je sprejel ponudbo in čuval jajca vse do večera. Ko je prišla ptica, je jajca preštela in nato ponosno veselo rekla: »Vsa jajca so tam, kjer morajo biti, zato ti lahko dam nagrado.« Ptica je izpulila svoje pero in se z njim dotaknila leopardovega kožuha. Po njem so se razlezele majhne črne pege. Leopard je bil zadovoljen s svojimi videzom. Zahvalil se je ptici in šel proti domu. Na poti pa je srečal zvito hijeno, ki ga je začela hvaliti in spoštovati : »Zdravo, stari prijateljček. Joj, kako lepe pege imaš, kje si jih dobil?« Leopard ji je povedal, da je varoval jajca, za nagrado za dobrosrčnost pa je dobil lepe, črne pege. Hijeni so bile pege zelo lepe in hotela jih je imeti tudi ona. Naslednji dan se je odpravila v gozd, da bi ptici pazila jajca, saj si je zelo mučno želela dobiti pege. Ptica je dovolila, da jajca lahko pazi vse do večera. Ko pa se je ptica vrnila in preštela jajca, je opazila, da je manjka polovica jajc. Vedela je, da jih je hijena požrla, saj je imela trebuh velik kot balon. Nato je hijena prosila za plačilo. Ptica je vseeno odtrgala svoje pero in se dotaknila hijeninega kožuha. A po telesu se niso razlile nobene pege. Po hrbtu so se ji razpackale grde rjave proge. Od tedaj je bilo hijeno tako sram svojih prog, da se je prikazoval le ponoči, leopard pa je še dan danes ponosen na svoje pege in jih rad razkazuje.

In tako je leopard dobil pege, hijena pa proge.

Ana Pavlinič, 7. r

Zakaj imajo panji majhno luknjo?

V nekem gozdičku je živel medvedja družina. Mama medvedka in oče medvedek, sta imela sina Tončka. Bil je nagajiv in radoveden medvedek. Starša sta ga imela zelo rada in bila sta zelo skrbna. Prepovedala sta mu oditi iz gozda, še posebej pa v človeško vas, saj jim v gozdičku ni nič manjkalo. Medvedki so se z čebelicami dogovorili, da jih bodo ščitili in jim ne bodo nagajali. V zameno pa dobijo med, ki so ga rekoč skrbno hranile v listnih zavojčkih. Nekega dne se je medvedek sprehajal po gozdu, ko je začutil lakoto. A čas ni bil primeren za pojedino, saj se je po gozdičku sprehajal lovec. Bil je glasen in neroden in je Tončka prestrašil. Hitro se je skobacal na drevo. Lovec ga ni opazil, opazile pa so ga čebele, ki so domovale na tem drevesu. Tončka je zbolelo, zato je zarjovel. Starša je zaskrbelo, ampak rjovenja nista slišala le onadva, slišal ga je tudi lovec. Potekal je boj med medvedjo družino in čebelami. Kasneje se je vmešal lovec, ki je poškodoval medveda. Čebele so razumele dogajanje, kot da je na njihovi strani.

Boj je trajal, dokler ni lovec omagal, prav tako medvedi. Od takrat čebele ne zaupajo medvedom in si med shranjujejo v panje z majhno luknjico. Če je pa medved prehud, se zatečejo k ljudem po pomoč, ti pa v zameno dobijo med.

Miha Babič, 7. r.

Žirafja sodba v Suhorju

Bilo je v Suhorju nekega sončnega dne. Vsi Suhorci so lepo, počasi opravljali svoja dela. Tudi sadjar Vinotrgec je obdeloval svoj nasad malin in jabolk. Vse je bilo v najlepšem redu, dokler ni Vinotrgec zaslišal šušljanje drevesa in cmokanje ust. Že takoj si je zamislil, kdo bi lahko bil.

Njegov nekdanji sosed Kvasovec, ki je vedno prišel krasti njegovo sadje. Z grabljami v roki se je odpravil do drevesa. Čudo čudeža. Nikjer ni bilo Kvasovca! Naslonil se je na grablje in rekel: »Le dol pridi Kvasovec, saj nočeš nobenih polžev v tvojih kvasovkah.« Odgovora ni bilo, toda cmokanje je bilo glasnejše. Stopil je korak v desno in pred sabo zagledal visoko postavo, ozek vrat, ki se zanj sploh ni menila. Ogorčen Vinotrgec je postal še bolj ogorčen, ko je za živaljo zagledal moža, oblečenega v rjavo dolgo obleko, kot možje v Afriki. Jezno se je postavil predenj in povzdignil glas: »Kaj se pa greste gospod in vaša krava tudi. Veste kaj!? Tožit grem vašo kravo!« Afriškemu možu ni bilo nič jasno, sploh pa na sodišču. Vinotrgec je razložil ves dogodek. Začel se je prepir med ljudmi. Ljudje, ki so žival obtožili na smrt, so se z vsem strinjali z Vinotrgcom, ki je potrdil, da je to nenavaden, sveti pojav, ki ga bodo le enkrat videli. Po vsem tem hrupu je prišel na Suhorski grič pod studentem vsevedi Tipalkar. Ta je spraševal, kje je krava, ki je obtožena na smrt. Ko je videl kravo, se je prijel za glavo in vzkliknil, da saj to je žirafa iz daljnih dežel, kjer še Suhorčani niso bili in smreka tam tudi ne raste. Vsi so ga gledali z odprtimi usti. Toda na koncu so se odločili za drugačno kazen.

Morala je biti privezana na vrvi in mirovati, umetniki iz vseh dežel pa so jo slikali in risali. Vinotrgec je godrnjal kot tudi mesar Lazarmes, ker njun dogovor ni bil uresničen.

Veronika Plut, 7. r.

Mušja sodba v Mušjem Dolu

Za mizo je sedel gospod Keber. Skozi okno je priletela muha. Ustavila se je na dišeči klobasi. Keber jo je odganjal z roko, muha pa se je neprestano vračala. Jezno je prijel kozarec in muha se je ujela v past. »Pa sem te ujel. Nihče se ne bo delal norca iz mene! Sedaj pa greš z mano na sodišče.«

Začela se je tožba. »Ta nemarna živalca mi je hotela pojesti klobaso. Kaj naj naredimo z njo?« Sodnik Pravnikičnik je dejal: »Muha bo zaprta v steklenici do konca svojega življenja.« Da bi muha slišala razsodbo, so odprli kozarec. Takrat so zaslišali "zzzzz" in ujetnica je zletela skozi odprto okno.

Ana Pavlinič, 7.r.

Mraz

Zunaj je mraz,
ki hodi po nas.
Zelo je mrzlo,
pri ognju pa toplo.

Mraz je obraz,
to ni klas.
Žalosten sem močno,
ker to zgodilo se bo.

Aleš Basarac, 8.r.

Sonce

Sonce vedno nam polepša dan,
saj je vedno obsijan.
Smeh, srečo in veselje,
vedno nam prinese želje.

Ko žari si vedno zaspan,
saj sije celi dan.
Mi veseli smo,
ker jutro vedno čakamo.

Žana Jesih, 8.r.

Snežna parada

Sneg pozimi pada,
to mu je navada.
Snežinke se topijo,
po zraku se lovijo.

Takšna je parada
kot moja fasada,
v srcu mojem,
si zapojem.

Marko Bahor, 8.r.

V meni gori

Visoko na nebu sončece sije,
metuljčku veselo srčece bije,
narava je zelo vesela,
poje že, ker je pozelenela.

To sonce je moj nasmeh, ki sije,
ta metuljček je srčece, ki bije,
moj nasmeh gre preko vsega sveta,
tja do visokega, visokega neba.

Nastja Gorše, 8.r.

Snežna bolečina

Oblačno jutro zopet je,
sneg napada zeleno-bele poljane.
Skozi odprtine veter burno piha,
in nam nosove mrzlo viha.

Bolečina je napadla vse,
nam zvezala skupaj je roke.
Nikogar zunaj ni,
ki voljan bi nam bil pomagati.

Ana Štajdohar, 8.r.

Poletje

Ko začne se poletje,
v naravi pa gretje.
Drevesa zaženejo,
ptice polja posejejo.

Poletje v meni gori,
v srcu žari.
Ko sonce posije,
me ljubezen ubije.

Eva Mušič, 8. r.

Veselje

Sonce na nebu sije,
veter po vrtu vije.
Žarki močno žarijo,
drevesa se vsem smejiyo.

Moje srce sije,
ko v mojem telesu bije.
V meni veselja polno je,
moje srce zaljubilo se je.

Špela Garantini, 8. r.

Veselje

Sonce se smeje,
veselo oblake šteje.
Vsi smo veseli,
da smo kar peli.

Jaz sem svoboden kakor veje
in se mi vse zasmeye.
To je zelo lepo,
za mene je to čudovito.

David Lozar, 8.r.

Poletne rože

Poleti ko rožice cvetijo,
metuljčki na njih zorijo.
Zjutraj ko sonce posije,
moja mama rože zalije.

Tiste dni ko se rožice smejiyo,
vsi zaljublenci se ljubijo.
Moje srce se samo smeje
in rožice segreje.

Tjaša Rogina, 8. r.

Sončen dan

Zjutraj sonce zasije,
čez gorje in polje.
Vsi veseli smo,
ker zunaj tekamo.

Sonce včasih kam zavije,
in drugi kraj obsije.
Pri nas zdaj ni lepo,
saj vreme je grdo.

Katja Gašperič, 8. r.

Srce nesrečno

Sonce je zašlo,
ampak jutri bo že svetlo.
Spet bo prijetno,
to sonce umetno.

Čeprav mi je hudo,
da moram v sebi držati to.
Ampak se moram malo nasmejati
in v sebi to zadržati.

Anamarija Rožman, 8.r.

Vremenska napoved

Danes je vreme žalostno,
jutri mogoče sončno bo,
zunaj sneg nas je obdal,
vse lepote je pokral.

Ker jutri bo sončno,
je moje srce pozitivno,
nato se bomo veselili,
ker oblake bomo spodili.

Nastja Saje, 8.r.

Sonce sreče

Sonce svetlo sije,
sonce se veselo po nebu vije.
Nas hišo ustavi se,
skozi okno zazre se.

To ne sonce sije,
niti po nebu se ne vije.
To je moja sreča,
ki je je polna vreča.

Manca Matkovič, 8.r.

Skrita žalost

Sonce za obzorje se je skrilo,
večerno nebo ga je prebudilo.
Vse naokrog je temno,
a vendar tiho, mirno.

Žalost moje srce je razvilo,
čeprav nobenega bitje tega ni opazilo.
Na zunanji mirnost mi je vladar,
a v srcu bije mi vihar.

Kaja Metež, 8.r.

Metulji ljubezni

Metulji letijo,
po travniku se veselijo.
So veseli,
da bi kar zapeli.

In potem zaspijo
in čez nekaj časa spet poletijo.
Metulji letijo ljubezni,
da trebuh boli kot pri boleznih.

Dalia Gorše, 8.r.

DRAGATUŠEC NAS RAZVEDRI

Nasveti strica Janija

Žan: Hej Jani! Potrebujem tvojo pomoč. Zaljubljen sem v punco, ki je stara 10, jaz sem pa 12. V šoli se ne pogovarjava, niti besede si ne rečeva, samo preko sms sporočil in facebook-a. Rad bi, da mi svetuješ, kaj naj naredim. Hvala že za vnaprej.

Jani: Čao! Sem imel že podobno težavo, kjer se še sam nisem mogel znajti. Zato ti lahko svetujem po svojih izkušnjah.

Zjutraj ko se srečata, se lepo nasmehnila in pozdravita, po koncu pouka pa jo lahko vprašaš, kako je preživela dan ali če ima kakšne načrte za popoldan.

Pobarvanke

Uganke

Dve glavi, dve roki,
Šest nog, dvajset prstov.
Kaj je to?

Odgovor (preberi od zadaj): cedzej

Na rdeče hrustavke
Pridite k nam,
Vendar obere
Naj vsakdo jih sam.

Odgovor (preberi od zadaj): ejnšeč

Duše nima, brez krvi je,
Srca nima, vendar bije,
Nima nog, gre okrog.

Odgovor (preberi od zadaj): aru

Sredi polja dedek stal,
Z mehko kučmo
Se bahal.

Pa je vetrič pripihljal,
Dedku kučmo razcefral.

Odgovor (preberi od zadaj): akčul avotarger

Tam na belem polju
črne so sledi,
če jih znaš razbrati,
mnogo izveš stvari.

Odgovor (preberi od zadaj): agijnk

Potiho meri čas,
zbudi nas pa naglas.

Odgovor (preberi od zadaj): aklidub

RECEPT: Čokoladni mousse z beljakovimi poljubčki

Sestavina za 6 ljudi

120 g temne čokolade
30 g masla
1 ščepec soli
2 veliki sveži jajci
60 g sladkorja
0,5 žličke vanilijeve arome
120 ml smetane za stepanje
6 beljakovih poljubčkov

1 Čokolado grobo sesekljamo in stresemo v ognjevarno skledo, v katero dodamo še na manjše koščke narezano maslo in sol. Skledo postavimo na kozico z vrelo vodo in čokolado počasi stopimo nad vodno kopeljo (gl. nasveti). Ko se čokolada stopi, skledo odstavimo in čokolado dobro premešamo. Pustimo, da se čokolada ohladi na sobno temperaturo.

2 Jajca ubijemo in v dve skledi ločimo beljake in rumenjake. Rumenjake z električnim mešalnikom penasto umešamo. Beljake s polovico sladkorja stepamo toliko časa, da je zmes svetleča, čvrsta, a še vedno rahlo tekoča. Do enake stopnje stepemo tudi smetano z vanilijevo aromo in preostalim sladkorjem.

3 V ohlajeno stopljeno čokolado najprej vmešamo rumenjake, nato pa še beljake. Beljake vmešamo postopoma; najprej 1/3, nato pa še preostali 2/3. Na koncu v zmes počasi vmešamo še stepeno smetano. Na čokoladno zmes z rokami nadrobimo polovico beljakovih poljubčkov in vse skupaj previdno premešamo.

4 Pripravljeno čokoladno zmes razporedimo po kozarcih in vsaj za eno uro shranimo v hladilnik, da se sladica ohladi in učvrsti.

5 Preostale poljubčke z rokami zdrobimo v skledo. Po vrhu ohlajene sladice posujemo malo zdrobljenih poljubčkov in pripravljeno sladico postrežemo.

ŠALE

Janezek dobi novo kolo

Janezek dobi novo kolo in takoj se gre peljat. Pelje prvi krog in mama ga gleda. Janezek se zadere: «Mami glej, brez nog!» 2. Krog: »Mami glej, brez rok!, in tretji krog: »MAMI GLEJ, BREZ ZOB!!!«

Kin Kong

Vsi učenci v šoli dobijo domačo nalogo, da si izmislijo 3 besede.

Pride Janezek domov in vpraša mamo naj mu pove 1 besedo?

Našminkat se moram.

Nato gre k očetu in ga vpraša naj mu pove 1 besedo?

Čakaj malo, časopis berem.

Potem gre pa še h sestri in jo vpraša za 1 besedo?

Kin Kong brez jajc.

Pride Janezek v šolo in ga učiteljica vpraša, če ima nalogo?

Janezek ji reče, da jo ima.

Potem jo pa preberi, mu reče učiteljica!

Našminkati se moram.

Učiteljica mu reče, da gre po ravnatelja.

Čakaj malo, časopis berem.

Pride ravnatelj in ga vpraša, kaj si pa ti misliš, da sem jaz?

Kin Kong brez jajc.

Učiteljica, mene lulat

Janezek: "Učiteljica, mene lulat!"

Učiteljica: "Povej mi, kje teče reka Sava."

Janezek: "Učiteljica, mene lulat!"

Učiteljica: "Ja Janezek, povej mi, kje teče reka Sava!"

Janezek: "Učiteljica mene lulat!"

Učiteljica: "Janezek povej že, kje teče reka Sava!"

Janezek: "Pod mojim stolom."

**Špela Švajger (urednica), Tanja Mihelič, Nastja Saje, Eva Puhek, Edita
Juršak, Katja Gašperič in Žana Jesih.**

Mentorici:

Nataša Podhostnik

Urška Dečman

Šola:

Osnovna šola Komandanta Staneta Dragatuš

Šolsko leto:

2012/2013

Naklada:

120 izvodov

Cena:

3 evre

Tisk:

Bucik, d.o.o.

Oblikovanje in urejanje:

Novinarji + mentorici

Naslovnica:

Tanja Mihelič